

ΚΟΡΙΝΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΥΠΟ

ΧΡΗΣΤΟΥ Σ. ΧΙΩΤΟΥ

ΕΤΟΣ Β.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1877

ΦΥΛ. ΙΒ'

π. χιωτού

ΑΙ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ
ΠΑΡ' ΕΛΛΗΣΙ
ΚΑΙ Ο ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝ[ΠΟΛΕΙ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ

(Συνέχ. καὶ τέλος· δρα φυλ ΙΑ').

Μέλη τοῦ σοφοῦ συλλόγου ἐνεγράφησαν ἄνδρες φιλογράμματοι, ἔθνοφρονες, καὶ τὴν ἔθνικὴν πρόοδον φιλοτιμούμενοι, ἀρχιερεῖς, διδάσκαλοι, εληρικοὶ ἐπιστήμονες, ἔμποροι. Διοικητικὸν συμβούλιον διευθύνει τὴν ἔταιρίαν ἀνὰ διετίκαν ἐκλεγόμενον ὅπο τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει παρευρισκομένων μελῶν. Βιβλιοθήκην κατηρτίσθη. Ἐπροτάθησαν εἰς διαχωνίσματα θέματα περὶ διαφόρων ἀντικειμένων πνευματικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ πολιτικοῦ βίου. Πλούσιοι διοργανεῖς συνεισέφερον τὴν χρηματικὴν ἀμοιβὴν εἰς τὴν ἀθλοθεσίαν. Ἀνδρες ἐμιθοθοῦς παιδείας φιλοπονοῦσιν εἰς τὴν ἀνοιχθὲν τοῦτο στάδιον.

Ἄξιον δὲ νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ τὸ πρόγραμμα περὶ τῶν ποικιλῶν θεμάτων, ἢ ἡ ἐπιτροπὴ καθυπέβεβλεν εἰς τὰς ἔρευνας τοῦ συλλόγου. Εἶναι δὲ τὸ ἔζησ.

«α」 ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ. 1) Πέσσα καὶ τίνα σχολεῖα καὶ τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους ὑπῆρχον περὶ τῷ Ἐλληνικῷ ἔθνει. — Πότε ἐκεστὸν συνέστη καὶ πόσον χρόνον διήρκεσε. — Τίνα ἐν ἐκάστῳ ἐδιδάσκοντο μαθήματα καὶ κατὰ τίνα μέθοδον. — Τίνες οἱ κατὰ καιρὸν ἐκάστου, οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ μαθηταί, τόσον ἡμέτεροι, δύον καὶ ἀλλογενεῖς. — Τίνες συνέδροχμον εἰς συστάσεις σχολείων. — 2.) Τίνες βιβλιοθήκαι ἐσώζοντο κατὰ τὴν ρυθμίσαν ἐποχὴν περὶ τῷ Ἐλληνικῷ ἔθνει. — Πότε συνέστη ἐκάστη. — Πότον χρόνον διετρέψθη. — Τίνα τὰ ἐν αὐτῇ λαζαρέμενα καὶ ὑπάρχοντα ἡδη χειρόγραφα. — Τίνες συνετέλεσαν εἰς ἀδρουσιν βιβλιοθηκῶν. — 3) Τίνα καὶ πόσα ὑπήρχον τυπογραφεῖα. — Πότε συνέστη, πότε διελέθη καὶ πότον χρόνον ειργάσθη ἐκεστὸν. — Τίνα τὰ ἐξ αὐτοῦ ἀπολυθέντα βιβλία. — Τίνες οἱ διευθύναντες αὐτό. — Τί-

νες συνέργησαν εἰς σύστασιν τυπογραφείων. — 4) Τίνες λόγιοι, κληρικοὶ ἢ λαϊκοὶ, ἡμασαν, κατὰ τοὺς ριθέντας, ἐννοεῖται, χρόνους. — Τίνα τὰ ὑφὲ ἐκάστου συγγραφέντα, ἢ ποιηθέντα, ἢ ἀπλῶς ἐπιμελεῖς αὐτοῦ ἐκδοθέντα καὶ ποτάκις ἐξεδόθη ἐκεστὸν. — Τίνα τὰ ἀνέκδοτα καὶ ποὺ κατακεινται. — Τίνες ἐβοήθησαν εἰς ἐκπαίδευσιν Ἐλλήνων λογίων καὶ εἰς ἐκδοσιν βιβλίων. — 5) Τίνες αἱ μέχρι τοῦδε (1821) ἐκδοθεῖσαι Ἐλληνικαὶ ἐφημερίδες, χειρόγραφοι καὶ ἔκτυποι. — Τίνες οἱ συντάκται καὶ τὰ προγράμματα καὶ οἱ ἐκδόται αὐτῶν. Πόσον ἔζησεν ἐκάστη χρόνον. — 6) Τίς ἡ κατάστασις καὶ αἱ περιπέτειαι, ἃς ὑπέστη ἡ Ἐλληνικὴ γλῶσσα, κατὰ τοὺς μέσους χρόνους. — Τίνες αἱ περὶ αὐτῆς δόξαι τῶν Ἐλλήνων λογίων καὶ τῶν ἀλλογενῶν.

«β」 ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΒΙΟΣ. 1) Ὁποῖα καὶ τίνα τὰ κατὰ τὰ τόπους καὶ χρόνους καὶ τὰ σήμερον ἐν χρήσει ἦθη καὶ ἔθιμα τοῦ Ἐλληνικοῦ λαοῦ, ἐν παραβολῇ πρὸς τὰ ἀρχαῖα, τὰ δικλεκτικὰ ἴδιώματα, παραμύθια, δημοτικὰ ἔπη, δίστιχα, προλόγως, δεισιδαιμονίαι, αἰνίγματα, παροιμίαι καὶ τ.λ. — 2) Τίνα τὰ ὑπάρχοντα φιλανθρωπικὰ καταστήματα. — Τίνες οἱ πιστήσαντες τὰ τοιαῦτα. — 3) Τίς ἡ κατάστασις τῶν ὑραίων τεχνῶν. — Τίς ἡ κατάστασις τοῦ ἐμπορίου, τῆς γεωργίας καὶ τῆς βιομηχανίας. — Τίνες τεχνῖται, ζωγράφοι, γλύπται, ἀρχιτέκτονες καὶ μουσικοὶ ἡμασαν. — Τίνες οἱ τάς τεχνας, τὴν βιομηχανίαν, τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν γεωργίαν ἐμψυχώσαντες. — 4) Τίς ἡ κατάστασις τῶν ἐπιστημῶν. — Τίνες διέπρεψαν ἐν ταύτῃ ἡ ἐκείνη τῇ ἐπιστήμῃ. — Τίνες ἔτειναν αὐτῇ χειραρχογόνον. — 5) Τίνες οἱ κατὰ τοὺς μέσους αἰώνας παρὰ τῷ Ἐλληνικῷ ἔθνει νόμοι.

«γ」 ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ. 1) Τίς δὲ πολιτικὸς τοῦ Ἐλληνισμοῦ βίος. — Τίνες αἱ περὶ τούτου παρὰ τῷ λαῷ σωζόμεναι παραδόσεις. — Τίνες οἱ ἀνδρες τοῦ πολιτικοῦ τοῦ Ἐλληνισμοῦ βίου, κατὰ τοὺς ριθέντας χρόνους. — Μελετητέχ, εἰς δυνατὸν, ἡ ἐποχὴ τῆς ἐν Ἀνατολῇ φραγκοκρατίας. — 2) Ἐρευνα τῶν Βυζαντινῶν νομισμάτων, μεταλλίων, μολυβδούσιλλων, δακτυλιολίθων, ἐπιγραφών.

«δ」 ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΒΙΟΣ. Μελετήσου ἐνταῦθα,

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΝΕΟΥΡΙΟΥ
ΓΛΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΝΕΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ. Σ3. Κ1Φ5.0009

— 1) Τὴν κατάστασιν καὶ ἴστορίαν ἐν γένει τῇ; Οὐδεὶς δέξου ἐν Ἀντελῆ Ἐπιλησίᾳ καὶ τὴν πρὸς τὰς τοπικὰς Χριστιανικὰς κοινότητας σχέσιν, τοὺς βίους τῶν ἱεραρχῶν, οἵτινες ἡμεράσχην ἐν αὐτῇ, ὕδικιτέρως μετὰ τὸ σχίσμα καὶ ἐν τοῖς μετὰ τὴν ἀλωτινὴν χρόνοις.—2) Τὴν ἴστορίαν τῶν ἱερῶν Μονῶν, ὅπου ὑπάρχουσι, καὶ ἔχοντί μευτεράνη χρησιμεύουσιν ὡς σχολεῖα καὶ ἔχουσιν ἡ εἶχον εἰδιλιοθήκας.—3) Τὸ κακονικὸν δίκαιον.—4) Τὰ ἱερὰ β.βλία, οἷον συναξάριξ κλπ.—5) Τὴν ρητορεῖαν τῶν Πρατέρων.

» Ἐπὶ πλειν ἐρευνητέα. — ἁ) Πικρὸς δὲ κατάστασις τῶν μεστιωνικῶν σπουδῶν καὶ ἡ πρόοδος αὐτῶν (ἀνυπτίθεται ἐκάπποτε τῇ Φιλολογικῇ Ἐπιτροπῇ). — β' Κατὰ πόσον τὰ ἔθιμα, ἡ ἐπιστήμη, ἡ θρησκεία, ἡ νομοθεσία καὶ ὁ πολιτισμὸς τῶν λοιπῶν ἐθνῶν ἐπέδρασαν ἐπὶ της τοιᾶς; δεὶς ἡ τοιᾶς δε καταστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐν τῷ μεστιώνι καὶ τὴν πτυχιαν.

Μιχαήλ Γεδεών, πρόσεδρος ἀναδειχθεὶς τοῦ συλλόγου τῷ 1873, ήνοιξε τὴν συνεδρίασιν μὲ πολυμαθέστατον λόγον περὶ Μεσαιωνικοῦ Ἐλληνισμοῦ. Ἐν αὐτῷ διεπρχύ· ματεύθη τὰ ὅρια τῆς ιστορικῆς ταύτης ἐποχῆς, δικι- ρέσσας αὐτὸν εἰς δύο μεγάλας περιόδους, τὴν μὲν πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὴν δὲ μετὰ τὴν ἀλώσιν αὐτῆς. Τὴν μὲν πρώτην ὀνομάζει «Μεσαιωνισμὸν Βυζαντινὸν» τὴν δὲ δευτέραν «Ἐλληνικόν». Τὸν Βυ- Ζαντινὸν ἀνάγει εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ πρώτην Σύνοδον, καθ' ἥν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ταύτην Ἀμφικτυονίαν, κα- τηρτισθη ἡ Θρησκευτικὴ διμολογία τῆς πίστεως. «Ο δὲ Ἐλλην βαπτισθεὶς εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ χριστι- ανισμοῦ, διμολόγησεν αὐτὴν, καὶ ἀπέπλυνε πάντα ρύπον τῆς ἔπιπλαις ἀνηθίκου ἀρχαιολατρίας του. Ἐντεῦθεν νέ- ον ψυχικὸν χρεωκτῆρα ἐμόρφωσεν, ἀλλα ἔθιμα κοινωνίας; καὶ πολιτείας προσέλαβεν. Ἐπλασε διαγωγὴν σεμνοπρε- πῆ, φιλάνθρωπον, εὐχαριστικόν. Ἡ δύμοιδὴ οὐρανίου μη- κεριότητος ἔλαμψε μὲ δῆλας τὰς ἀκτινοθόλους; ἀληθεῖας περὶ ἀθηνασίας, ἥν ἀπεκάλυψεν οὐχὶ πλέον διαφιλον- κούμενα συστήματα Ἀνθρωπίνου φιλοσοφίας, ἀλλ ὡρά- νιος διδαχοκαλία ἐπὶ γῆς καταβᾶσα.

*Αλλαὶ δὲ οἰκουμενικαὶ καὶ τοπικαὶ Σύνοδοι εἰς τοὺς ἔπομένους; αἰῶνας ἀνέπτυξαν τὸ θρησκευτικὸν τοῦ χρι- στιανισμοῦ δόγμα. Ἐν αὐταῖς ἐκανονίσθη ἡ ἐκκλησια- στικὴ διοίκησις, ἐμορφώθη ἡ Ἱεροτελεστία, κατηρτίσθησαν αἱ σχέσεις πολιτείχες καὶ ἐκκλησίχες. Ἀξιοσημείω- τος πρὸς τούτοις κατ' αὐτὴν τὴν πρώτην περίοδον ἡ ἐπιφρονή Ἑλληνικῆς γλώσσης; καὶ ἐπιστήμης καθ' ὅλον τὸ Ἀνατολικὸν Ρωμαιϊκὸν Κράτος. Τὸ ἐν Κωνσταντινουπό- λει οἰκουμενικὸν σχολεῖον, δὲ καθίδρυσεν ὁ Αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος; δὲ μικρὸς, ἐξελληνιζεὶς τὴν Δατινικὴν Αὐτοκρ- τορίαν ἐν τῇ Ἀνατολῇ καθ' ὅλα. Ἐπὶ τοῦ ἐννάτου αἰώ- νος δὲ Ἑλληνισμὸς τοσοῦτον εἰσήχθη εἰς τὴν νομοθεσίαν καὶ διοίκησιν τοῦ Κράτους, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τῆς Βασιλείας ἀπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος Βασιλείου τοῦ Μικεδῶνος, διακρίνονται οὐχὶ πλέον Δατινικὰ, ἀλλὰ Γραικορωμαϊκὰ, καὶ γνήσια Ἑλληνικά.

'Εκ τῆς οὕτως 'Ελληνισθείσης Ὀρθοδόξου Γραικοφα-
λατικής Αὐτοκρατορίκς ἀναστέρει ὁ μεσαιωνικὸς 'Ελλη-
νισμὸς ἀρχόμενος ἐξ αὐτῆς, καὶ πολλαπλασιάζων τὰς
οἵσας του μετά τὴν ἄλωσιν αὐτῆς. Οὗτος ἔρειται ἐπὶ
τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς γλώσσης, ἀντιμάχεται καθ' ἔλων
τῶν πολεμίων στοιχείων. 'Αντέγει, νικᾷ, καταβάλλει
πάντα ἐπίβουλον τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς χώρας του. Τῷ
ὅντι ἀφοῦ τὸ Γραικοφαλατικὸν Κράτος τὸ καθ' ὅλα 'Ελ-
ληνισθεν ἔπειτα, μεταβατική τις περίοδος τοῦ 'Ελληνι-
σμοῦ θλέπεται μέχρι τῆς καθιδρύσεως ἐλευθέρας 'Ελλη-
νικῆς Βασιλείας. 'Ο 'Ελλην ζῇ μὲν ὑπὸ τὸ σκῆπτρον
ἀλλοφύλου καὶ ἀλλοθήσκου δυναστείχε, ἀλλ' ὑπὸ τὴν
οἰκέτην τῆς Ὀρθοδόξου Βασιλοίας. Εἰς αὐτὴν ὡς εἰς
ἄλλην θείαν κιβωτὸν διασώζεται ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ κα-
τακλυσμοῦ. 'Αλλο:ώσεις δὲ τοῦ 'Οθωμανικοῦ Κράτους,
ἐκ τῶν πολιτικῶν περιπετειῶν, μεταβάλλουσι τὴν ὅψιν
ἐν τῇ 'Ανατολῇ. Αὗται παραθοῦσι τὸν 'Ελληνα εἰς ἐπ-
ασχολήσεις δικαιοτικάς, εἰς μεθέζεις πολιτικῆς ὑπηρε-
σίας, εἰς ἐπιχειρήσεις πλουτισμοῦ, εἰς ναυτηλίαν καὶ ἐμ-
πορίαν, εἰς ἀποπείρχες ἀποσείτεως πολλάκις τῆς δουλείας.
Τὰ γράμματα ἐντεῦθεν διαδιδονται, η ἐκκλησία καὶ οἱ
παιδεῖς ἔχουσι πλειονάς καλλιεργητάς Ηρόδος θίεν δι-
ορᾶται εἰς θεολογικάς συγγράφας, εἰς φιλολογικάς ὑπο-
μήνεις, ἀνάπτυξις τεραστία ποιήσως καὶ γλωσσικῆς
εὐρρραχδίας. Διώ δὲ τὰ κυριώτερα στοιχεῖα τῆς 'Ελ-
ληνικῆς ἀναγεννήσεως τεύτης ἐκ καλησσία καὶ πα-
δεῖς α. Τὴν κατάστασιν αὐτῶν καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς
τοῦ μεσαιονολογισμοῦ ἔχει πρὸ ὅρθιαλμῶν νὰ ἐρευνήσῃ,
διερχωτήσῃ καὶ ἀναπτύξῃ δι μεσαιωνικὸς σύλλογος Προ-
τερέπει διὸ δ πρέδερος Γεδεὼν διὰ τῶν δύω λόγων του-
περὶ Βυζαντινοῦ καὶ 'Ελληνικοῦ μεσαιωνισμοῦ τὰ σοφ-
μέλη του νὰ συναγωνισθῶσιν.

Οι δύο λόγοι του Γεδεώνος έξεσδόθησαν ἐν Ἀθήναις τῷ 1875 ὑπὲ τίτλου «Μεστιωνικὰ Ἀνάλεκτα». Ἀλλην δὲ πραγματείαν ἐσχάτως ἔκδιδει ἐν Κωνσταντινουπόλει δὲ εὐπαίδευτος Μ. Γεδεώνι υπὸ τίτλου «Κύριλλος δ. Λούκηρις ἡ Μελέτη Ἰστορικὴ περὶ τῆς μετὰ τὴν ἀλωσινὸς Ὁρθοδόξου Ἑκκλησίας.» Ἐν αὐτῇ προτιθεται νὰ ἐρευνήσῃ τὴν κατάστασιν τῆς Ἑκκλησίας, καὶ διαφωτίσῃ τὰ περὶ τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἐκπιλασσαν ὑπὲρ αὐτῆς καὶ τῆς ἐθνικῆς ἐκπαιδεύσεως. Ἀποδεικνύει κυρίως ὅτι δὲν ζῇ μόνον δὲ ἐλληνισμὸς ὡς ἐθνότης, ἀλλὰ καὶ ὡς δρθοδοξία. Διότι δὲ διακρινόμενος Ἐλλην, καθότι λαλεῖ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ἔχει ἔνδοξον καταγγόλην, συνταῦτιζεται μὲ τὸ Ὁρθόδοξον Χριστιανὸς τῆς Ἀνατολικῆς Ἑκκλησίας. Ἐπὶ τῷ διφυεὶ χαρακτῆρι τούτῳ πράττει, ἐνεργεῖ, καυχᾶται, θριαμβεύει. Καὶ διὸ δὲ συγγραφεῖς τῆς ἱστορικῆς μελέτης ἀντιμάχεσται καθ' ὅλων τῶν ἀλλοφύλων περιηγητῶν τῆς Δύσεως, οἵτινες τοσαῦτα ἐξέμεσσαν κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἑκκλησίας καὶ τοῦ κλήρου αὐτῆς. Ὑποδειγματίζει μὲ τὸν Κύριλλον, τὸν Μεργούνιον, τὸν Δασθίεον, τὸν Πηγάνιν τοὺς ἄγωνας ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν, Ἀρχιερέων καὶ μοναχῶν ὑπὲρ Ἑκκλησίας, παιδείας καὶ πατρόδοσος. Περιοδικὸν δὲ αὐτὸ-

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ
ΤΗΣ
ΡΑΣ ΕΕΕΤΑΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ
ΤΩΝ
ΤΕΝΙΚΩΝ ΙΕΡΟΕΕΤΑΣΤΩΝ

[συνέχ. καὶ τίλος ὅρα φυλ. ΙΑ'.]

Είκοστας πρώτος γενικός ιερεξεταστής. Ο Don Antonio De Soto mayor. Τούτου τὴν βοῦλλαν δὲ Ποντηφρέδην πρέγραψε τῇ 17 Ἰουλίου 1632, ἡ δὲ ὑπουργία του διήρκεσεν ἐπὶ ἑνδεκα ἔτη. Ὅποθέτοντες ἀνὰ ἔκκλησον τῶν 16 Ιεροδικαστηρίων τὰ θύματα εἰς 4, 2 καὶ 20 ἑτησίως, ἔχομεν 704 ἐν τοῖς πρώτοις, 354 ἐν τοῖς δευτέροις καὶ 3520 ἐν τοῖς τρίτοις, τὸ δλον 4576 !!!

Είκοστις τρίτος γενικὸς ἱερεῖς
ταστής. Ο Don Pasquale D' Aragona
καρδινάλιος καὶ ἀρχιεπίσκοπος Τολέδου. Οὗτος πρ-
ρητήθη τῇ Θέσσαλῳ πρὶν ἡ ἀναδειχθῆ τὰ εἰς ταύτην
ἐπιβαλλόμενα καθίκοντα. (*)

(*) Θά ἐνόμισεν ίσως περιττὸν νὰ δώσῃ τρανώτερα δείγματα τῆς εἰς τὸν παπκὴν πύρον ἀφοιώσεώς του, ἀφ' οὐ ὡς ἀπλοὺς ιερεῖς επιτίθενται, τις σὲ ποσῶν θυμάτων τὴν καταδίκην διέγραψε διὰ τῆς αίματονθαρροῦς ὑπογραφῆς του !!

Είκοστι δε τέταρτος γενικός ιερεὺς ξεταστής. Ὁ Don Giovanni Evangelista Nitardo γερμανὸς τὸ γένος, καὶ πνευματικὸς πρεσβύτερος τῆς Βρετανίας. Αἱ βοῦλλαι τούτου ὑπεγράφησαν τῇ 15^ῃ Οκτωβρίου 1666, ἀλλὰ κατὰ διαταγὴν τῆς Βρετανίας παρητήθη τῆς θέσεως τὸ 1668. Διαρκούσσει τῆς τριετοῦ ἀρχηγίας του, κατεδικάζοντο ἑπτησίως 3, 1 καὶ 12 εἰς ἔκαστον ἱεροδικεῖριον διὸ διὰ τὰ 16 ἱεροδικεῖα ἔχομεν, 144 εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν, 48, εἰς τὴν δευτέρην καὶ 576 εἰς τὴν τρίτην, ἐν ὅλῳ 768 !!!

Είκοστις πέμπτος γενικὸς ιερεῖς επιταστής. 'Ο Don Diego Sarmiento de Valladares, ἐπικυρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Πάπα ἐν μηνὶ Σεπτεμβρίῳ τοῦ 1669 καὶ ἀποθανὼν τὸν Ἰχνουάριον τοῦ 1695. Ὑπολογίζοντες τὰ θύματα τῆς εἰκοσιεξετοῦς ἀρχηγίας του εἰς 3, 4 καὶ 12 ἀνὰ ἔκκοστον τῶν 16 δικαστηρίων ἐπιστοίς, εὑρίσκομεν ὅτι ἐν δλῷ κατεδικάσθησαν 1248 εἰς τὴν ἀ. κατηγορίαν, 416 εἰς τὴν β'. καὶ 4992 εἰς τὴν γ'. Ἡτοι 6656!!!

Είχος δὲ ἔκ τος γενικὸς ἵερες ξετασῆς. Odon Giovan Tomaso de Rocaberti ἀρχιεπίσκοπος Βαλεντίνας, ἐπικυρωθεὶς εἰς τὴν ἄνω θέσιν τῇ 18 Ιουνίου 1695 εἰς ἣν διετέλεσε μέχρι τοῦ 1669, κατὰ τὴν πενταετή διοίκησίν του κατεδικάσθησαν 240, 80 καὶ 960 ἥποι 1180 !!

Είκος δέ εξ Εδομών γενικός ιερεὺς ετα
στής. 'Ο Don Alfonso Hernández de Corg
dova y AgUILAR, καρδινάλιος καὶ ἀρχιεπίσκοπος
Ούτος ἔζημέτρησε τὸ ζῆν ἐν ἑταῖροι 1669 πρὶν ἡ ἐπικυ
ρωθῇ εἰς τὴν τοῦ Ιερεὺς εταστοῦ Θέσιν ὅπο τοῦ ἐν Ρώμῃ
'Αγίου Πατρός.

Είκοστδε δύοος γενικός ιερεζεστάτης τάτης.
Ο Don Vitale Maria, ἐπίσκοπος Κουέγκχες. Τούτου ἡ ὑπουργία διήρκεσε μέχρι 24 Μαρτίου 1709. Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἡ Ιερά Εξέτασις εἶχε 17 δικαστήρια, καταδικάζοντα ἐπηρεώς 2, 1 καὶ 12. Πολλαπλασιάζοντες τὸ εἰρημένον ποσὸν τῶν θυμάτων ἐπὶ τῶν 17 δικαστηρίων καὶ τῆς τετρακτεῦς ὑπουργίας τοῦ ἄνω ιερεζεταστοῦ, εὑρίσκομεν δτὶ κατεδικάσθησαν 136 εἰς τὴν ἀ. κατηγορίαν 68 εἰς τὴν β'. καὶ 816 εἰς τὴν γ'. ἐν ὅλῳ θύματα 1020!.

Είνος δέ ζεννατός γενικής ερεξεταζής
‘Ο Don Antonio Ibagnez de la Riva Her-
rera ἀρχιεπίσκοπος Σαραγόσας, ἐπικυρωθεὶς γενικὸ-
ίερεζεταστής ἐν ἔτει 1709 καὶ ἀποθανὼν τὸ 1710. ‘Ε-
τῷ διαστήματι τῆς διετοῦς ἔζουσίας του κατεδίκασε
εἰς τὸν διὰ τοῦ πυρὸς θάνατον, αὐτοπροσώπως 68, εἰ-
τὸν ἐν εἰκόσι 34 καὶ 408 ὑπέβαλεν εἰς διαφόρους με-
τανοίας· ἐν δλῷ 510!!

Τριακοστὸς γενικὸς ἵστορεξεταστή
‘Ο Don Francesco Indice καρδινάλιος ἰταλὸς
ἐπικυρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Πάπα τῆς 2^η Ιουνίου 1711. Οὕτα

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

Δωμάτιον παρὰ τῇ οἰκίᾳ τοῦ Μαυρίκιου. Χαραγή.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ
ΛΟΡΕΝ καὶ ΣΚΙΒΟΔΑΣ

Ο Σκίβολας κοιμάται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου ἐπὶ τινὸς ἑδωλίου. ὁ Λορέν εἰσέρχεται φορῶν δημοκρατικὴν τῆς φρουρᾶς στολὴν, φέρει δὲ σάκκον, ὅπλον καὶ λόγγην.

ΛΟΡ. Ο θυρώρος μοὶ εἶπεν διτὶ δ Μαυρίκιος δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη· τοῦτο μοὶ φάνεται ἀδύνατον, θὰ ἐφωτίσω τὸν ὑπηρέτην του. Ἰδού τον, κοιμάται ὁ ἀκαμάτης. (πλησιάζει καὶ δίδει κολάφισμα εἰς τὸν κεφαλήν του Σκίβολα.) Εἰ.

ΣΚΙΒ. (πηδῶν ἔντρομος καὶ νυσταλέος) Αἴμε! ἄλι.

ΛΟΡ. Τί εἶναι, διατί φωνάζεις ἀνόπτε;

ΣΚΙΒ. Αχ! σὺ εἶπας πολίτα Λόρεντο; τί φέρος; ποῦ μ' ἔπιασε! τί φέρος! (φυλαρά, τὸν κεφαλήν χαίρων) Α! εἶναι εἰς τὸν θέαν του!

ΛΟΡ. Ποτὸν;

ΣΚΙΒ. Καλέ, τὸ κεφάλι μου! "Ακούσε ν' ἀκούσῃς" ἔβλεπα σκεπτόμενον τὸ δημοκρατικὸν λεξικόν. Σκίβολα, κάμε μου τὸν χάριν ἄνοιξε τὸ παράθυρον. Τί σου στέκει νὰ ρεμβάζῃς μὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπον!

ΣΚΙΒ. (εἰς τὸ παράθυρον) Αχ! ἔρχεται δὲ φέντης μου, τὸν εἶδα ποῦ ἐμβήκε.

ΛΟΡ. Δέξα σοι δ Θεός! Κρισιανὰ φοδοῦμαι μὴ ἐψήθη ὡς φασιανός.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

Ο Μαυρίκιος ἔχει τὰ φορέματα ἐν ἀτάξῃ καὶ τὴν φωτιγνωμίαν ἥλιοιωμένην.

ΜΑΥΡ. Λορέν, φίλε, μὲ περιέμενες, πόσον σοι εἴμαι εὐγνώμων!

ΛΟΡ. Συγχώρει με, προσφιλές Μαυρίκιε, ἀλλὰ μοὶ ἐστάθη ὅλως ἀδύνατον νὰ σὲ ἀκολουθήσω ἐκεῖ ὅπου εἰσῆλθες. Υπάρχει μεταξὺ φίλων ἡ κοινὴ φράσις «Θὰ ἐπιπτον εἰς τὸν φωτιὰν διὰ σὲ», ἀλλὰ δαλ δετο al fatto ε' ē un bel tratto, λέγους οἱ Ιταλοὶ δηλ. ἀπὸ τὰς λέξεις εἰς τὰ ἔργα εἶναι ἀρκετὴ ἀπόστασις. Ἀλλὰ σὺ, τὸ διάβολον ἵζετες εἰς ἐκείνον τὸν φοῦρνον, ὅτε ἡδη ἐγνωρίζομεν διτὶ θεόντος!

ΣΚΙΒ. Δὲν τὸν ἐσυλλάθετε;

ΛΟΡ. Οὔτε τὸν εἰδομεν.

ΣΚΙΒ. Καὶ ποῦ ἄφησες τὸν Κύριόν μου;

ΛΟΡ. Εἰς τὸν φοῦρνον.

ΣΚΙΒ. Εἰς τὸ φοῦρνο; μήπως εἶναι φουρνάρος;

ΛΟΡ. Ή φάσις εἶναι καθαρά. Όταν ὁ λαός ἐπληροφορήθη διτὶ διπότης καὶ οἱ συνένοχοί του ἐδραπέτευσαν, ἔβαλε φωτὶκὴν τὸ σπίτι. Τὸν στιγμὴν κατὰ τὴν ὅποιαν αἱ στρατιῶται μας ἐξήρχοντο, εἶδον τὸν Μαυρίκιον γὰρ προχωρῆσαι τὸν φωτιὰν ὡς ἀτρόμυτος πυροσβέστης. Ετρέξα πλησίον του, ἀλλ' οἱ πνεύμονές μου φάνεται διτὶ εἶναι κατώτεροι ἀπὸ τοὺς ιδικούς του, διότι δὲ καπνὸς μοὶ ἐμπόδιζε τὸν πνοήν, διέταξε τὴν διποθοχώροιν καὶ ἡλθον νὰ τὸν περιμείνω ἐδῶ.

ΣΚΙΒ. Διστυχισμένε μου ἀφέντη! Εἶναι κάμποσος καιρὸς ποῦ βλέπω κάτι τρέλλαις του..! Καὶ τώρα τι θὰ κάμψειν;

ΔΟΡ. Πρόγευμα.

Ἡ δόσιπορία, φίλε μου,
Μ' ἐκούρασε ὀφετά,
Κτ' ἔχω μεγάλην ὄρειν,
Παινῶ ὑπερβολικά.

ΣΚΙΒ. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ σοι δώσω.

ΛΟΡ. Τίποτε; εἶναι πολὺ δλίγον, νὰ εἰπωμεν τὴν ἀλήθειαν. Ἀλλὰ τι! ζῆ μὲ ἀέρα δ Κύριός σου;

ΣΚΙΒ. Πιστεύω περισσότερον πῶς ζῆ μὲ δάκρυκι πάντοτε κλαίει.

ΛΟΡ. Τὶ παράδοξος χαρακτήρι καὶ ἔγω ἀπ' ἐναντίας γελῶ πάντοτε. Φάνεται ἀδύνατον διτὶ εἰμεθα τόσῳ τοις εἰς νοι φίλοι μὲ τόσῳ ἀντιθέτους χαρακτήρας! Ἀλλ' ἴδον, χαράζει ἀν δὲν σφάλλω,

Ροδοκόκκινον μανδύνι φέρ' ή Αβγούλα καὶ προβάνει,
Νὰ φωτίσῃ τὸ σκοτάδι, νύμφη ἀκτινοστολισμένη,
Παραδείσιος καλλονή!

Εῖ! Νικόλα.

ΣΚΙΒ. Δὲν ἀπαντῶ διταν μὲ κράζης μὲ αὐτὸ τὸ συνομα, λέγε με Σκίβολα.

ΛΟΡ. Α! ναὶ, ἐλησμόντα διτι τῷρα εἶναι νέον δημοκρατικὸν λεξικόν. Σκίβολα, κάμε μου τὸν χάριν ἄνοιξε τὸ παράθυρον. Τὶ σου στέκει νὰ ρεμβάζῃς μὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπον!

ΣΚΙΒ. (εἰς τὸ παράθυρον) Αχ! ἔρχεται δὲ φέντης μου, τὸν εἶδα ποῦ ἐμβήκε.

ΛΟΡ. Δέξα σοι δ Θεός! Κρισιανὰ φοδοῦμαι μὴ ἐψήθη ὡς φασιανός.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

Ο Μαυρίκιος ἔχει τὰ φορέματα ἐν ἀτάξῃ καὶ τὴν φωτιγνωμίαν ἥλιοιωμένην.

ΜΑΥΡ. Λορέν, φίλε, μὲ περιέμενες, πόσον σοι εἴμαι εὐγνώμων!

ΛΟΡ. Συγχώρει με, προσφιλές Μαυρίκιε, ἀλλὰ μοὶ ἐστάθη ὅλως ἀδύνατον νὰ σὲ ἀκολουθήσω ἐκεῖ ὅπου εἰσῆλθες. Υπάρχει μεταξὺ φίλων ἡ κοινὴ φράσις «Θὰ ἐπιπτον εἰς τὸν φωτιὰν διὰ σὲ», ἀλλὰ δαλ δετο al fatto ε' ē un bel tratto, λέγους οἱ Ιταλοὶ δηλ. ἀπὸ τὰς λέξεις εἰς τὰ ἔργα εἶναι ἀρκετὴ ἀπόστασις. Ἀλλὰ σὺ, τὸ διάβολον ἵζετες εἰς ἐκείνον τὸν φοῦρνον, ὅτε ἡδη ἐγνωρίζομεν διτὶ θεόντος!

ΣΚΙΒ. Δὲν τὸν ἐσυλλάθετε;

ΛΟΡ. Οὔτε τὸν εἰδομεν.

ΣΚΙΒ. Καὶ ποῦ ἄφησες τὸν Κύριόν μου;

ΛΟΡ. Εἰς τὸν φοῦρνον.

ΣΚΙΒ. Εἰς τὸ φοῦρνο; μήπως εἶναι φουρνάρος;

ΛΟΡ. Ή φάσις εἶναι καθαρά. Όταν ὁ λαός ἐπληροφορήθη διτὶ διπότης καὶ οἱ συνένοχοί του ἐδραπέτευσαν, ἔβαλε φωτὶκὴν τὸ σπίτι. Τὸν στιγμὴν κατὰ τὴν ὅποιαν αἱ στρατιῶται μας ἐξήρχοντο, εἶδον τὸν Μαυρίκιον γὰρ προχωρῆσαι τὸν φωτιὰν ὡς ἀτρόμυτος πυροσβέστης. Ετρέξα πλησίον του, ἀλλ' οἱ πνεύμονές μου φάνεται διτὶ εἶναι κατώτεροι ἀπὸ τούς ιδικούς του, διότι δὲ καπνὸς μοὶ ἐμπόδιζε τὸν πνοήν, διέταξε τὴν διποθοχώροιν καὶ ἡλθον νὰ τὸν περιμείνω ἐδῶ.

ΣΚΙΒ. Διστυχισμένε μου ἀφέντη! Εἶναι κάμποσος καιρὸς ποῦ βλέπω κάτι τρέλλαις του..! Καὶ τώρα τι θὰ κάμψειν;

ΛΟΡ. Τὸ λέγει καὶ δ ποιητής.
Αν καὶ τυφλὸς δ ἔρως
Ἡξένει νὰ πληγώῃ,
Αὐτὸς δόπταν θέλη,
Τοὺς ἐρεστάς τυφλώνει,
Εἶναι τυφλὸς, καὶ δύμας
Κτυπᾷ καὶ θανατούει.

μερ, ἔκεινου δηλαδή δύτινος ἐπυρπολήσατε τὸν οἶκον. Εφορούμενος μὴ διανοέσθαι εἴσετε εἰς τὴν πυρκαϊαν καὶ ξείλον νὰ τὴν σώσω.

Ἄλλα δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τὶ σχέσιν ἔχει δὲ φέρως μὲ τὸν οἶκον τῶν συναδετῶν διτις καίσται ὡς φωτφόρον;

ΜΑΥΡ. Λορέν, συγχώρησόν με διτὶ μέχρι τοὺς σοι ἔχουπτον τὸ μυστικόν μου. Μάθε διτὶ ἀγχιπά μίσχη γυναικαῖς, καὶ διτὶ αὐτὴ δηγυνὴ εἶναι δηγυνὴ δηγυνής του Δξ.

ΛΟΡ. Ομίλεις σπουδαῖως, φίλε μου;

ΜΑΥΡ. Ναὶ, μεθ' ὅλης τῆς σπουδαίοτητος. Καὶ θεὶς εἰπω μάλιστα περισσότερον. "Οτε μὲ πύρχτε εἰς τὸν κοιτῶνα ἐκείνον, μὲ τὸ ξύρος ἀνὰ κείρας, καὶ σᾶς εἰπον διτὶ ἀνέσην ζητῶν τὸν ἴπποτην, ἐψεύσθη διὰ νὰ σωθῶ.

ΛΟΡ. Εως ἐδῶ σὲ συγγωρῶ.

ΜΑΥΡ. Αλλ' εἶναι καὶ ἄλλο ἀκόμη φίλε μου! Υπεβοήθησα τὴν φυγὴν τῆς Γενοβέρφας καὶ τοῦ ἴπποτού ἀδελφοῦ της...

ΛΟΡ. Αδελφοῦ της.. καὶ σὺ.. οὐψιστε θεά!! ἀλλὰ γυναρίζεις διτὶ αὐτὴ εἶναι κακὴ πρᾶξις;

ΜΑΥΡ. Τὸ γυναρίζω, εἰμὶ ἐνοχος, καὶ καταδικάζω αὐτὸς ἐμψυχόν.. ἀλλὰ θεὶς ηδύνασσο νὰ ἰδῃς καταστρεφομένην τὴν λατρευομένην γυναικαῖς; θὰ ἀνθίστασο εἰς τὰς παρακλήσεις της; εἰς τὰ δάκρυα της; "Αχ! εἴναι ἐγνωρίζεις πόσον εἶναι δυστυχής δηγυνὴ ἐκείνη! πόσον ἐνάρετος.. καὶ ὠραίχ..!

ΛΟΡ. Τὶ θέλεις νὰ σὲ εἴπω; Ίτως σὺ νὰ μὴ ἔχῃς ἄδικον νὰ τὸν ἐρχοῦται, διότι

Λευκόν σὰ κρτονος χέρι,
Μυρούλονσα κόρη,
Ησΐ μικρὸ κιώρατο,
Νοργή ἀγγελική,

Σὲ κάμπουν νὰ ἀλλάξῃς,
Μαυρίκιος μου, γάμη,
Τὸ πνεῦμά σου ύψοσται
Σὲ κάμπουν ποιητῆς.

ΜΑΥΡ. Λορέν, μὲ δετειεύσαι σὲ παρακαλῶ, μὲ τὴν ποίησίν σου· εἴχω τὴν φυγὴν πετάης της τινος, καὶ σύμερον δηγούν θά λάθης κανὲν μυροβόλον γραμματάκι, μὲ ωρίσιν σφραγίδα, τὸ ὄποιον θά λέγη ἐπάνω κάτω τὰ ἔσης.

ΛΟΡ. Δὲν θέλεις νὰ σοὶ δμιλῶ εἰς στίχους; Πολὺ καλά' ἂν καὶ δηγυνὴς σὲ πάλλει "Αχ! έλλα εἰς τ

ΓΕΝ. Σταθήτε, Κύριε, σᾶς ἐπιθυμοῦ παρόντα τοῖς τὸν διάλογόν μας δὲν ἔχω ή δίλιγχας λέξεις νὰ εἴπω πρὸς τὸν Μαυρίκιον.

ΜΑΥΡ. "Ἄχ ! Γενοβέφρ, καθήσατε εἰς ἀξιολύπητον κατάστασιν. (Τῇ δίδει κάθισμα).

ΔΟΡ. "Ἄν ή πολίτις ἔχει ἀνάγκην τενὸς, τρέχω ..

ΓΕΝ. Οχι, δὲν ἔχω ἀνάγκην οὐδενός;

ΜΑΥΡ. Αλλὰ πᾶς αυμβάνει, Γενοβέφρ, νὰ εἰσθε ἀκόρυ μὲς Παρισίους ; Διατὶ μένετε ἐντὸς τῶν κινδύνων ; σᾶς ἐνόμιζον ἀναχωρήσασαν .. !

ΓΕΝ. Τώρα σοι λέγω τὸ πᾶν. Ἀφοῦ ἀνεχωρήσαμεν, ἀπὸ τὸν κατηραμένον ἐκεῖνον τόπον, ὁ ἀδελφός μου καὶ ἔγω ἡκολούθησαμεν τὸν δρόμον μας μέχρι τῶν συνόρων ἐκεῖ ἐλειπούμενοι. Αἱ συγκινήσεις, ὁ τρόμος, .. ὁ κόπος μοὶ ἀρήσαν τὰς δυνάμεις. Ἀφοῦ ἀνέλαβον, ἄγνω μετὰ παρέλευσιν πόσου χρόνου, εὑρέθην μόνη ὁ ἀδελφός μου ἔχάθη. Τὸ θέμα τῆς οἰκίας μου, ἡ ἐποίη ἐκείστο, καὶ τὴν ὅποιαν ἔδειπον μακρόθεν, μ' ἐτάρκης. Τι νὰ πράξω ; ποῦ νὰ διευθυνθῶ ; εἰς ποτὸν νὰ προστέξω ; Περιεπλανάθην ἐπὶ πολὺ ὡς παράφρων. Τέλος διέκρινα ἀμυδρὸν φῶς .. πλησιάζω ἡτο δὲ Σηκουάνας. Τρομερὰ σκέψις μὲ ἐτάρκησην ἐγονυπέτησα, προσκυνήθην ἐπὶ δίλιγον καὶ ἀκολούθως ἐκλεισα τὸν; ἀφελμοῦς διὰ νὰ ριφθῶ εἰς τὸν ποταμόν ..

ΔΟΡ. Δυστυχή !

ΜΑΥΡ. "Ἄχ ! Γενοβέφρ, μὲ ἐλησμονήσατε ;

ΓΕΝ. "Οχι, Μαυρίκιε, ἡ ἀνάμνησις σου μάλιστα μὲ ἀνεχίστησεν ἐνέθυμην τὸν λόγον τὸν ὅποιον σᾶς ἔδωκε νὰ σᾶς ἱπανίδω, ἐσκέφθην δὲ προτοῦν ὑποθάνω διφειλον νὰ σᾶς εὐχριστήσω δι'ότι τὸν ὅμοιον ἐποράξατε, καὶ ἐνέθυμητες τὸν κατοικία σᾶς .. ἥλθον ὅπως εἴσο φέλτω τὸν ὑπόσχεσίν μου.

ΜΑΥΡ. Καὶ ἐπράξατε κάλλιστα, καθότι ἡμεῖς θὰ σᾶς σώτωμεν.

ΓΕΝ. Νὰ μὲ κλαύσατε .. ! Ίδου δὲ τι σᾶς ζητᾶ. Μαυρίκιε .. Κύριε .. χαίρετε.

ΜΑΥΡ. Γενοβέφρ, ποῦ θέλετε νὰ ὑπάγητε ;

ΓΕΝ. "Ἄγνω .. πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ συζύγου μου .. τοῦ ἀδελφοῦ μου .. ὑποθάνω ἵσως ..

ΔΟΡ. (Τιθέμενος εἰς τὸν θάρρον) "Άλτ, ἀπ' ἐδῶ δὲν ἐρχούται.

ΜΑΥΡ. "Ο θεὸς σᾶς ἐπεκψέν υπὸ τὴν προσχοίν μου, δὲν θὰ ἀναχωρήσετε ἀπ' ἐδῶ.

ΓΕΝ. Τι λέγετε ; νὰ μείνω εἰς τὸν οἰκόν σᾶς ; καὶ ἡ τιμὴ μου ; δὲν σκέπτεσθε περὶ αὐτῆς ;

ΜΑΥΡ. Περὶ τῆς τιμῆς σᾶς, ἔγω ἐγγυῶμοι. Δὲν θὰ μείνετε ἐνταῦθα ἢ δίλιγχας στιγμὰς ἵνα ἡμεῖς ἐξερχόμεθα. ὑπάρχουμεν νὰ πρετοιμάσωμεν τὰ τῆς φυγῆς σᾶς ..

ΔΟΡ. Εὔγε ! "Ο Δαντὸν εἶναι φίλος μου θὰ μοὶ δώσῃ διεξαγήριον.

ΜΑΥΡ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΓΕΝ. "Ἄχ ! Μαυρίκιε .. !

ΔΟΡ. "Υποταχθῆτε, εἰσθε οἰχμάλωτός μας.

ΜΑΥΡ. Γενοβέφρ, δρκισθῆτε μοὶ δὲν θὰ ἀφήσετε

αἰρνιδίως τὸ καταφύγιον τοῦτο πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς μου σᾶς τὸ ζητῶ ἔξ ὄνυματος τοῦ ἔρωτος μας.

ΔΟΡ. "Καὶ εἰς τοιοῦτον ὄνυματος ὄνδρονταί ν' Ἐμπρὸς δρκισθῆτε.

ΓΕΝ. "Ἐξαίρετα .. ἀναχωρήσατε .. μένω..

ΔΟΡ. (Ἐξάγων ἐκ τῆς κομιδούχης του ἀνθοδέσμην) Πρὸς σὲ. Μαυρίκιε,— πρόσφερε εἰς τὴν πολίτιδα τὴν δέσμην τῶν Θεῶν καὶ εἶπον κατ' ἐμαυτὸν «Ἄς καταστροφῆ ἡ οἰκία, ἃς γενή παντελῆς ἡ καταστροφῆ μου» αὐτὴ ἐσώθη! Σᾶς ἡκολούθησα εἰς τὰς σκοτεινὰς διόδους, εἰς τοὺς πικρομαχῶνας, ἐνθα ὑπήγατε .. ἡγρύπουν ἐφ' ὑμῶν, ἀδρατος, ως ἡ χειρὶ τοῦ θεοῦ, ἥμην δέκα βίματα μακράν ὑμῶν, κεκρυμμένος ὅπισθεν στήλης τινὸς ὅπερι πρέπει οὗτος νὰ ριφθῆτε εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἐνθα δὲν θὰ κατεστρέψατε τὸν ζωὴν εἰρή μετ' ἐμοῦ .. καὶ τέλος σᾶς ἡκολούθησα μέχρι τῆς οἰκίας ταῦτης καὶ περιέμενον νὰ μείνετε μόνη διὰ νὰ εἰσέλθω.

ΓΕΝ. Καὶ ὡς ἡ ἴδικη μου ! (φίλετ τὴν ἀνθοδέσμην)

ΜΑΥΡ. Εντὸς δίλιγου ἀναβλεπόμεθα ..

ΓΕΝ. (Λαπτηρῶς) Ναι. (ὁ Μαυρίκιος καὶ ὁ Δορέν ἀπέρχονται)

ΔΟΡ. ("Εξωθεν") "Εἰ Σκίσιδα ! Οὐδεὶς νὰ εἰσέλθῃ, καὶ

ΓΕΝ. Όπως μοὶ ἀρήσαν τὰς δυνάμεις ..

ΓΕΝ. Καὶ ὡς ἡ ἴδικη μου ! (φίλετ τὴν ἀνθοδέσμην)

ΜΑΥΡ. Εντὸς δίλιγου ἀναβλεπόμεθα ..

ΓΕΝ. Καὶ τώρα τί σκέπτεσθε νὰ πράξητε ; διότι καὶ προθέσεις σᾶς ;

ΔΙΞ. Όποτει αἱ ἴδικαι σᾶς, Γενοβέφρα ;

ΓΕΝ. Καὶ δύναμαι νὰ ἔχω ἄλλην θέλησιν ἀπὸ τὴν ἀδελφοῦ μου, τώρα δὲν ἔχω πλέον στέγην, οὐδὲ συγγενεῖς ἵσως, καὶ ἴδου ἔγω ἡγεμονίας μέσον φυγῆς, τὸ ἐδέχθην, ἐξαρτώμαι ἀπὸ σᾶς.

ΔΙΞ. Καὶ ἔγω σᾶς λέγω, διτε δὲν δυνάμεθα νὰ φύγωμεν .. ή βοήθειά σᾶς μᾶς εἶναι ἀκόμη ἀναγκαῖα.

ΓΕΝ. Άκρων !

ΔΙΞ. "Ανεῦ τούτου δὲν θὰ μὲ ἐβλέπατε. Η βασίλεισσα εἶναι εἰς τὴν Κοκυργίαν" σύριον τὴν πρωταν θὰ γενηθῇ της .. "Άλλι" αὐτὴ εἰσέτι ζῇ .. θ' ἀποπειράθημεν καὶ τελευταῖον .. ἀπόπειραν κινδυνώδη καὶ ἀπελπιστικήν ..

ΓΕΝ. Καλῶς, Δίξμερ, εῖμαι πρόθυμος.

ΣΚΙΒ. ("Οστις Κύρους τὰς τελευταῖς λέξεις τοῦ Δίξμερ χωρὶς νὰ φαίνηται") Συνωμοσία ! κινδυνεύει τὸ κεφάλι μας, πρέχω νὰ φέρω στρατιώτας. (φύγει)

ΔΙΞ. Σπεύσατε, έαν δὲ Μαυρίκιος ἐπιστρέψῃ, δὲν θὰ είμεθα πλέον εἰς καιρόν ..

ΓΕΓ. Δυστυχῆ Μαυρίκιε ! ἐκεῖνος δοτες ἥθελησε νὰ μὲ σώσῃ τὶ θὰ εἴπῃ ἂν δὲν μὲ εῦρῃ ἐδῶ ;

ΔΙΞ. Εἶναι ἀληθές μᾶς ἔσωσε τὴν ζωὴν ! .. ἀφήσατε τὸν ματαίον λέξιν ἀποχαρτισμοῦ ..

ΓΕΝ. Τῷ ψίφιν τὸν ἀνθη ταῦτα. (καθ' ξαυτήν) θὰ μὲ ἐννοήσῃ .. ("Αφίει τὴν ἀνθοδέσμην")

ΔΙΞ. Καὶ ἔγω θὰ τοῦ προσθέσω δύο γραμμάτα διὰ τῆς χειρὸς μαυ, διπάς μάθη διτε ἀναχωρήσατε μὲ τὸν σύζυγόν σᾶς. (γράφει ἀπαναλημβάνων).

ΣΚΙΒ. — Σᾶς εἰμεῖς χρεῶσται τῆς ζωῆς. "Η Γενοβέφρα ἀναχωρεῖ μετ' ἐμοῦ, εἰπίζω νὰ τύχω περιστάσεως διπάς σᾶς ἐξοφλήσω τὸ χρέος μου. ΔΙΞΜΕΡ. "Ίδου ἔγεινε" τὸ έγγραφον τοῦτο μαζῦ μὲ τὰ ἀνθη .. Καὶ τώρα δὲς φύγωμεν.

ΓΕΝ. Λαπτηρῶς εἰς τὸν θάρρον μετ' ὄλιγον ἐ Σκίσιδα.

ΔΙΞ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΓΕΝ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΔΙΞ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΓΕΝ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΔΙΞ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΓΕΝ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΔΙΞ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΓΕΝ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΔΙΞ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΓΕΝ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΔΙΞ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΓΕΝ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΔΙΞ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΓΕΝ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΔΙΞ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΓΕΝ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΔΙΞ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΓΕΝ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΔΙΞ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΓΕΝ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΔΙΞ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΓΕΝ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΔΙΞ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΓΕΝ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΔΙΞ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΓΕΝ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΔΙΞ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΓΕΝ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΔΙΞ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΓΕΝ. Καὶ οὕτω σώζεσθε ..

ΔΙΞ. Κ

φύλακας δοτις ἡθέλησε νὰ φωνάξῃ τὸ ἑγερτήριον. Ἡ Γενοβέρφ καί εἶναι οὐδών δὲν ἦτο ἄλλο ἢ τυφλὸν ὅργανον τοῦ ἐνθουσιασμοῦ μας, δὲν ἔπραττεν ἄλλο ἢ νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ συζύγου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ τὸ γεγονός της χθες δὲν θὰ συνέβαινεν ἐάν μὴ ἐγὼ διὰ τῆς βίας τὴν ἀφήρηπαζον ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Μυρικοῦ, ἐν ᾧ εἶχε καταφύγει.

ΜΑΥΡ. Ἀκούετε, πολίται; δὲν σᾶς τὸ ἔλεος
ΦΟΥΚ. Σιώπα, ἀφες του ν' ἀκολουθήσῃ.

ΔΙΕ. Ό Μαυρίκιος εἶνε ἐκ τῶν ὑμετέρων· σίνε δη-
μοκράτης, οὐδέποτε μεθ' ἡμῶν συνήμωσε, οὐδὲ ἔγνω-
ριζε τὰ μυστικά μας. Ἐάν δὲ λαλῶς εἴπε, ἐψεύσθη καὶ
ἀνήκει εἰς ἐρήνην νὰ τὸν σώσω. Κατεχράσθημεν τὴν κα-
λοσύνην του, καὶ ἀν καταδικάστη αὐτὸν, ἀφαιρεῖτε
ἐκ τοῦ κόμματος σας τὸ ἴσχυρώτερον αὐτοῦ στήριγμα.
Κύριοι, αὐτὴν εἰς ἡ ἀλήθειαν, καὶ ἐπικαλοῦμαι τὸν Θεὸν
εἰς μαρτυρίαν.

ΦΟΥΚ. Πολιτικ Δίξιερ, έχεις καρδίαν ήρωος! Είναι
άμαρτημα, να μὴ δύσταται η Γαλλία νὰ σὲ καταρθ-
μήσῃ μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν της. Αἱ καταθέσεις σου εί-
νε σταθεραὶ καὶ εἰς κρίσιμον περίστασιν' τὸ δικαστή-
ριον διφείλει νὰ συνέλθῃ δῆπως ἐννοήσῃ τὸ μέγεθος αὐτῶν.
Φίλακες, φυλαξάτε ἐν τούτοις ἀσφαλῶς τους, ὅποδίκους:
(ὅ Φουκέ καὶ οἱ τρεῖς δικασταὶ ἀποσύρονται οἱ ύποδίκοι μέ-
γουσιν ἐλεύθεροι, διὰ νὰ δύνανται νὰ συνομιλήσωσι.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οι ἄνω πλὴν τῶν δικαστῶν

ΤΕΝ. (Θέλουσα νὰ πέσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Διξιμερὸς) Ἀχ! Κύριε, ή γενναιότης σας..

ΔΙΞ. (ιμποδίζων αὐτήν νὰ γονυπετήσῃ) Μὴ μὲ δνομά-
ζετε γενναῖον, Γενοβέρχ, ἀποκαλέσατέ με τίμιον· ἀλ-
λοίμονον ἔαν ἦκουον τὴν φωνὴν τοῦ αἰσθῆματος!..
ἀλλοίμονον!.. ἀλλὰ σᾶς εἶπον ὅτι εἴμαι φίλος σας,
καὶ ἔθελον νὰ τὸ ἀποδείξω· τώρχ παρρκαλέσατε τὸν
Θεὸν ὡστε ἡ ἀπολογία μου νὰ ἔκτιμηθῇ ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ
αίματοροῦ συνεδρίου!

ΑΟΡ. (συγκεκίνημένος) Δέν δύναμαι πλέον νὰ γελάσω.
αὐτὸς οὐκέτι νοεῖ καὶ ἀλλάζει φύσιν!

ΜΑΥΡ. (πλησιάζων μὲ κύρτους κεφαλήν) Καὶ εἰς ἐμὲ,
Κύριε, τί θὰ εἰπήτε;

ΔΙΞ. Εἰς ὅμιξ Μαυρίκιες;. ἐὰν δὲν σοὶ ὥφειλον τὴν ζωὴν θὺ μᾶς ἐσώσετε ὅτε ἐπυρπόλησαν τὸν οἰκίαν μας, καὶ ἂν τὸν μίσος μὴ ὥφειλε νὰ σβεσθῇ ἀπὸ τὴν καρδιὰν ἀγωνιῶντος, Οὐ σας ἔλεγον. «Μὲ ἀπεκαλέσατε ἄνανδρον... ἀλλ' ἄνανδρος εἰσθε σεῖς, δοτις ὥφειλούμενος ἐκ τῆς φιλοξενίας θὺ σοὶ προσέφερον, μοὶ ἡρπασάς τὴν καρδίαν γυναικὸς θὺ ἐλάτρευον, ὡς τὸν προστάτην ἄγγελον τῶν ἡμερῶν μου» ἄνανδρος εἰσθε σεῖς, δοτις καταχρώμενος τὸν φαινομενικὴν καλοκαγαθίαν ἐνὸς συζύγου δοτις ἔθλεπεν ἀναρρύμενον πρὸ τῶν ἐφθαλμῶν του τὸ ὀμοιότατον πάθος σας καὶ ἐσιώπα, διότι εὐγενεστέρα καὶ υψηλοτέρα θυσία τὸν ἤναγκαζεν εἰς τοῦτο οἱ Ἀλλ' ἐ-

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΙΑΝΤΕΣ

ΦΟΥΚ. Ἀκούσατε τὴν ἀπόφασιν.

ΔΙΞ. (ύψωνει τούς ὄφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ λέγει σιγὰ πρὸς τὴν Γενοθέφα καὶ τὸν Μαυρίκιον) Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη φροὴ καθ' θὺν μὲ βλέπετε νὰ ωχριῶ . . νὰ τρέμω . . ἀλλ᾽ ὅχι δι' ἐμέ. . διὰ σᾶ; !

ΦΟΥΚ. (ίναγινώσκων) «Τὸ δικτυοῦ θρόσιν τὰς
εκαταθέσεις τοῦ πολίτου Δίξιμερ, τὸν κηρύσσει ἔνοχον
εκαὶ τὸν καταδικάζει εἰς θάνατον. Ή πολίτις Γενοβέρχ
εκαὶ ὁ πολίτης Μαυρίκιος ἀθερωῦνται καὶ ἀπολύνονται.»
Εγ.Ν. καὶ ΜΑΥΡ. Υ' Α. 1 (κατέβατος τὸ πόρσιμον)

ΤΙΝΑ κατ ΜΑΓΙ. ΑΧΙ (κακοποιούσε τον πρωσακόν)
ΔΙΕ. (γονυπετών κατ λέγει Θεωρῶν πρὸς τὸν οὐρανὸν)
Εύχεται διέ μου ἔπιπτεν αἱ ὀδύναι μου.

ΦΟΥΚ. Δήμιοι, δόδηγήστε τὸν κατάδικον εἰς τὸν τύχην του, οἱ ἀδωμαθέντες ἃς ἀπολυθῶσι. Τὸ δίκαστή-
ριον περιμένει νέος ὑποδίκους.

• (Οι φύλακες καὶ ὁ δῆμος προχωρεύσιν ἵνα παραλάβωσι τὸν Δίξιμερ.—**Η Γενοβέζφα καὶ ὁ Μαυρίκιος ἔκτείνουσι πρὸς αὐτὸν ι-**
κετίδες χειράς, ὅμοιως καὶ ὁ Λορέν. Οἱ Δίξιμερ ἀμφιρρέπει,
θύλει νῦν ὑπεκφύγη, ἀλλ' ὑπὸ τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ τῆς συγ-
κινήσεως νικᾶται, ἀνοίγει δὲ τὰς ἀγκάλας ἐν αἷς πίπτουσιν ἡ
Γενοβέζφα καὶ ὁ Μαυρίκιος.)

Ι. Σ. ΜΑΝΕΣΣΗΣ

ΤΙ ΕΣΤΙΝ ΕΦΗΜΕΡΙΣ :

— "Η ἐφημερίς ἔστι τὰ χρονικὰ τοῦ ἑξευγενισμοῦ, ή κοινὴ δεξαμενὴ, ἐν ᾧ εἰσάθλουσι πάντες οἱ ποταμοὶ καὶ ἔξ ής ὅλος ὁ κόσμος δύναται νὰ προσδράμῃ εἰς ἔξαν· τλησιν ὕδατος" ἡ ἐφημερίς ἔστιν ἡ δίδουσα τὴν ζωὴν εἰς τὴν ἀλευθερίαν, τὴν ἐπαγρύπνησιν καὶ δραστηριότηταί ἡ ἐφημερίς ἔστι φύλαξ, ὁ νύκτωρ καὶ ἡμέραν ἐπαγρύπνῶν, ὁ ἀναγγέλλων πάντα κίνδυνον ἐπαπειλοῦντα τὴν νομοθεσίαν τῆς πατρίδος καὶ ὁ κρύπτων τὰ τε ἐπωτερικὰ καὶ ἔξωτερικὰ ἡμῶν συμφέροντα· ἡ ἐφημερίς γνωσὸν ποιεῖ τοῖς μὲν νομοθέταις τὴν κοινὴν γνώμην, τῷ δὲ λαῷ τὴν ἐνέργειαν τῶν νομοθετικῶν σωμάτων, καὶ τέλος βιβλίον τοῦ νόμου εἰς τοὺς ὀκνητούς, διδασκαλία εἰς τοὺς μὴ βιβλιοθάρους σχετικούς καὶ βιβλιοθήκην εἰς τοὺς πτωχούς.

Τὸ διδακτικῶτατον τοῦτο μάθημα τοῦ δισκεκρι-
μένου Ἀγγλου συγγραφέως Βούλουρο, ἐπισταμένως ἂν μετ-
λετήσωσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΟΓΟΝ ΤΟΥ
ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΚΑΡΟΥΣΟΥ.

“ Η κατωτέρω ψυχωφελεστάτη καὶ πλεύσου λόγου ἀξία
Θρησκευτικὴ δομίδια, ἔξεφωνήθη ἐν τῷ Θείῳ Ναῷ τὰς Μη
τροπόλεως; ἐν ἕτει 1852, τῇ Κυριακῇ τοῦ Θωμᾶ, ὑπὸ τοῦ
Δ.ρος Χρ. Καρούσου Ἱεροσπουδαζοῦ, καὶ καθηγητοῦ τῆς
Ἀγγλικῆς; ἐν τῷ πρώτῃ Αυγείω, οὗτινος ἐπέπρωτο μετά
δύο ἔτη θατερον νὰ θρηνήσωμεν τὸν ἄρων θάνατον
“ Η κοινωνία Ζακύνθου μεγάλως ἐπένθησεν ἐπὶ τῇ στε
ρήτει τοῦ ἀνδρὸς τούτου, διότι ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ
διέκρινεν ἀκριψιν ὑπέρμαχον τῆς ἀκεραιότητος καὶ τοῦ
ἀκριδάντου τῶν δογμάτων τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκ
κλησίας” διτεῖς δὲν ἀπέξιτεν ἐν ὥρᾳ κριτίμω, νὰ κα
τέλθῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, πρὸς τοὺς κατὰ τὴν
ἐποχὴν ἐκείνην ρίπιτοντας τὰ σπέρματα τῶν Ὀρθολογί^{ου}
στῶν, ὅπως καταδειξῇ τὸ θεῖαν κῦρος τῶν Εὐαγγελικῶν
αὐτῆς ἀληθεῶν. Ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις ταύτας ἀπηγ
γέλθη ὁ σον ὑψηλὸς τοσοῦτον καὶ διδακτικὸς οὗτος
λόγος, οὗτινος ἀπόσπεσμα μόνον τοῦ πρώτου μέ
ρους δημοσιεύμεν, λυπούμενοι διτι, ἐλλείψει χώροι
δὲν δυνάμεθ ωρὶ λαταχώρισωμεν αὐτὸν ὀλόκληρον
ἐν τῇ Κορίννῃ, ὅπως ἴδωσιν οἱ ἀναγνῶσται τι
ὅλην ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ ἑνότητα καὶ τὸ ἀβίαστο
τῶν λογικῶν συμπεριφεράτων, ἀτινα ὁ ρήτωρ ἐπο
γει, ὅπως συγκινήσει τὴν καρδίαν καὶ προκαλέσῃ κα
τηπειστικῶς τὴν καλοκαγαθίαν καὶ τὴν ὀρετήν. “Ι
δὲ καταστῇ μᾶλλον καταληπτὸς καὶ ἐνεργὸς, ἔχριστ
σκοπίμως τῇ δημώδῃ φωνῇ, ἵς ἐπιεράθημεν νὰ μετρη
σωμεν τὸ ἐνιαχοῦ ἔηρδὸν καὶ δύσκαμπτον, ὅπερ καὶ α
πὸ οὗτος θὰ ἐπραττε, πιστεύομεν, ἀν προώριζε τ
λόγους του εἰς δημοσιότητα.

Ἴ "Αλλ' ὅποια μέγιστη διάστασις μεταξύ τῆς ἡμετέρου ἐποχῆς, ἀπὸ τῆς τοῦ πρὸ εἰκοσιπενταετίας ἀπαγγελθέ-
τος τούτου λόγου! 'Ο ρήτωρ, πέδε; καταπολέμησον την
Ἑσχυρισμοῦ τῶν ἀπίστων, ἀναφέρει, ἐν τῇ ρύμῃ τοῦ λό-
γου του, τὰ δνόματα τοῦ Βολταίρου, Γιβέωνος; καὶ Δι-
δερώτου, δνόμπτα τούτεστι τῆς Σχολῆς τῶν Εγκλωπιδίστων, οἵτινες ἐν τῷ ἀνενδότῳ αὐτῶν ἀγά-
κατά τῆς γένικοπολιτικῆς σκωρίας τοῦ παρελθόντος,
επήρησαν τούλαχιστον ἐν ἔχοτοις, σπινθῆρά τινα θρό-
σκευτικοῦ αἰσθήματος· δι πρῶτος ἐξ αὐτῶν ἴδιως δι-
τῷ προέτεινον νὰ γίνη ἄθεος ἀπεφήνητο, καθ' ὃσον
Θυμούμεθ.

L' Univers m' embarasse et je ne puis songer
Que cet horloge existe et n' ait point d' horloger.

Σήμερον δύμας ἄνθρωποι ἀσεβεῖς, κυλινδόμυσενοι ἐνα
λαξ εἴτε ἐν τῷ ἀπολύτῳ Ἰδανισμῷ, εἴτε ἐν τῷ παχ
λοτάτῳ Ὑλισμῷ, ἀρνοῦνται καθ' ὅλοκληρίαν τὴν
τεχνὴν τοῦ θεοῦ διτοῖ! — Εἰ βριτικὴ, λέγουσαι οὖτ
είναι καὶ πός τοῦ δικτείρου ἔωντος τοῦ Ἀληθοῦς, δι
πατρὸς γε φυσει εγκεκολαμμένος ἐπὶ τῆς ἡμετέρχες ψυχ
Διὰ τῶν περιττῶν μακρὰν αναζητήσεων, διατείνοντ

λαμβάνομεν μὲν τὴν πικρίαν τῆς ἀπογοητεύσεως ἐπειδὴ ἀπωλείᾳ τῶν νομίζομένων ἀληθῶν ἀγαθῶν, ἀλλ᾽ ἀντιτούτου ἀποκτῶμεν τὴν ἀόριστον πρόσδοτον ἐν τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῇ τέχνῃ. Ἀποθύμεθα τὸν μάτχιον φόβον, διότι δὲν δικαιούμεθα νὰ στρέψωμεν περιπαθὲς μὲν καὶ σεβασμον, πλὴν ἀκριβὲς καὶ ἑταῖτικὸν βλέμματα ἐπὶ ἀντικειμένων, ἄτινα εἴτε τὸ δέος, εἴτε ἡ ἀκηδεία ἀφήσου μέχρι τοῦδε ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐπιστημονικῆς ἔρευνης.
Ἐκαστος ἀς ἐνεργῆς συμφώνως πρὸς τὸ καθηκόν του.— Τοιαύτην φρικτὴν καὶ σφραγικὴν εἰρωνείαν ἐνέγραψεν ἐπειδοῦΣ μόνον τοῦ Συμβόλου αὐτῶν ὁ Στάρος, ἐν Ρενάν κ. λ. οἵτινες, καὶ ταχρώμενοι τῇ δυνάμει τοῦ νοός των, ἐφθισσαν μέχρι τοῦντας ἀρνηθῶσι τὸν Θεόν, τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὴν ἀθνασίαν. Οἱ ἀγῶνες ἥρισεν ἐν Γερμανίᾳ, ἔνθα μετὰ τὴν ἰδεολογικὴν τοῦ Ἐγέλου φιλοσοφίαν, ἥτις ἦθελε νὰ ἐξηγήσῃ τὰ πάντα διὰ τοῦ ἀνθρώπου ἄνευ τοῦ Θεοῦ ἀνεφάνη ὁ ἄκρος τοῦ Βούκνερ μλισμός, διτις προτίθεται νὰ ἔξηγήσῃ τὰ πάντα διὰ τῆς φύσεως ἄνευ τοῦ πνεύματος. Τόσον εἴναι ἀληθὲς, ὅτι ἀμφότεραι αἱ Σχολae ἀντιτούτων μοποιήθησαν νὰ δρέξωσι πρὸς ἀλλήλοι ἀμοιβαίνων χεῖρα! Ἐν δὲ τῇ Γαλλίᾳ σοφοὶ τινες καὶ στορικοί, συνώμωσαν νὰ κλονίσωσι τὰς βάσεις πάστοις πικρατούστης θρησκευτικῆς Πίστεως. Οἱ μὲν ἐκ τῶν Σχολῶν τούτων, θεωροῦσι τὴν θρησκείαν ὡς τὸν καρπὸν τῆς ειγῆς καὶ τῆς περισκέψεως, καθ' ἓν ὥραν δὲ ἐνάρετοι

ἄνθρωπος ἐμβαθύνων ἐν ἑαυτῷ ἀκροδιται τὰς ἔκει ἀμιλλωμένας φωνάς. Ἐν τῇ σιγῇ ταύτῃ κατευνάζονται ὅλαις αἰσθήσεις, ἐκλείπει δὲ ἔξωθεν θόρυβος καὶ ἔξερχεται τὴν ψυχῆς δέξη καὶ γλυκὺ ψιθύρισμα ἀνακαλοῦν επὶ τὸν μνήμην, ὡς δὲ μεμακρυσμένος ἦχος τοῦ κώδωνος τὸ μυστήριον τοῦ ἀπείρου. — Ενὶ λόγῳ, κατ' αὐτούς, ἀληθής θρησκεία εἶναι συνῶνυμος τῆς ὑπεροχῆς καὶ τηλεπτῆς αἰσθήσεως τοῦ καλοῦ. Ἀλλὰ ποτα τὰ πρακτικὰ ἀποτελέσματα τῆς διδασκαλίας ταῦτα; — Ἀποκρύψουσα τὴν ἴδεαν τοῦ Δημιουργοῦ, ἀνεγείρει εἰς λατρείαν ταῖς ἀγίαιν εἰκόνα τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀντὶ δὲ τῆς διεκρίσεως τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀντικαθιστᾷ τὸ κοινόν καὶ τὸ διαιπρέπον, καὶ ἀντὶ τῆς συνειδήσεως τὴν φιλοκαλίαν. Οἱ δύτεροι αὐτῆς δὲν ἐνόποιαν, ἐν τῇ ύψηλῇ τηφρητασίᾳ, ὅτι τὸ ὑπ' αὐτῶν θεοποιούμενον ἰδανικὸν, ἀμοιρὸν δὲν θείου φωτὸς, ἀμβλύνει τὸ ηθικὸν καὶ πνευματικὸν ἡμῶν αἰσθημα, οὐδὲν δὲ ἐπερον δύναται νὰ πραγάγῃ ἢ ἀπατηλὰ καὶ φροῦδα ἀντικείμενα, ἔτινα τηχνέντως χρηματίζει διὰ τῆς ἐπιγέλου μαρμαρυγῆς. Οἱ ὄλισται, ἀνάγοντες τὴν κίνησιν τῶν σφιχιδῶν, εἰς μεθδους ἀπλουστάτας δὲν αὐτῆς ταύτης τῆς ὅλης καθισταμένας, θεωροῦσιν δὲν διατάξεις ἀπεράδεκτον τὴν ὑπαρξίαν δυναμικῶν προσωπικῆς. — Αταμφιβόλως, λέγει ο Βούκνερ, δὲν μᾶς ἐδόθη ἀκόμη νὰ γνωρίσωμεν ἀκριβεῖς διατάξεις ἢ ὅλη ἔλασθε τὴν δεῖνα κίνησιν ἐν τῷ δεῖνι κατερῷ ἀλλ᾽ ἢ ἐπιστήμην δὲν εἴπεν ἀκόμη τὸν τελευταῖς αὐτῆς λόγον, καὶ δὲν εἶναι ἀδύνατον μίαν ἥμερον να κάμη γνωστὸν τὸν χρόνον τῆς γεννήσεως τῶν σφιχιδῶν. — Μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀδύσσων, ὁ λάτρης τη

Εύγγελίου, πῶς ἔχει νὰ πολιτευθῇ; Σεβόμενος τὸ δόγμα αὐτοῦ, ἃς ζητήσῃ «τὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ ἀγάπῃ», καὶ μὴ ἀμφιβάλλῃ, θέλει λάβει τὴν ἑξῆς ὑψους ἀντίληψιν· διότι, τὸ ἀκατάληπτον τῶν μυστηρίων τοῦ Χριστιανισμοῦ, εἶναι ἡ σκιὰ ἡ ριπτομένη περὰ τῆς ἀνθρωπίνης ἀτελείχς, ἐπὶ ἔργου καθηροῦ φωτὸς καὶ ἀγάπης. Απασχίδε αἱ ἐν ταῖς καθ' οὓς ἡμέραις ἐπιπολάζουσαι ψυχοθέραροι αὐταις διδασκαλίαι, ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς ὑπεροψίας καὶ τῆς ἀποθεώσεως τοῦ ἑγώσμου. Ὁ ἀνθρωπὸς ἐν τῷ ἀπείρῳ διανοητικῷ καὶ φυσικῷ αὐτοῦ Θειάμβῳ, ἐπιφρντάσθη ἔκυτὸν μόνον, μὴ ἐννοήστες δτι ἦντι ἀσθενής κάλαμος ὑπὸ βιαζού ἀνέμου σπλευσόμενος· κάλαμος, ἔχων μὲν τὴν συνείδησιν τῆς ἴδιας ἀξίας καὶ δεσπόζων τῆς ἀπεισθάπου φύσεως, ἀλλὰ διὰ τοῦτο μὴ δυνάμενος ἐπὶ αὐτοῦ καὶ μόνου νὰ ἐπικαπαυθῇ. Ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν εἶναι καὶ νὸς πτερῆρ, τὸν ὅποιον διεγχαλεῖτερος μεταξὺ τῶν Οντητῶν δύναται νὰ λατρεύσῃ πλησίον τοῦ ταπεινοτέρου καὶ ἐλαχιστοτέρου· ἡ δὲ ἐπικνόθωσις τῶν ψυχῶν ἓν διακηρύττει, δὲν ἀπαιτεῖ ἔργον διανοητικὸν ἢ ψηλὸν αἰσθημα, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τὰ κρείττω μεταβολὴν τῆς καρδίας, ἵνα αὐτῇ ἡ ἐν ἀρμονίᾳ μετὰ τῶν ὑπὸ τῆς δυγιοῦς διανοίας ὑπαγορευομένων νόμων, κατὰ τὸ θεσπέσιον τοῦ Πτεύλου φημι, «συμμαρτυρούστε, τῆς συνειδήσεως καὶ μεταξὺ ἀλλήλων τῶν λογισμῶν κατηγορούντων· ἢ καὶ ἀπολογουμένων».

Ἐργον τῶν ἱεροκηρύκων εἶναι βεβίως, νὰ ὑποδει-
κνύωσι τὰς βάσεις τῆς μεθόδου τῆς ἐσωτερικῆς ἡμῶν
ζωῆς, καὶ τῶν πνευματικῶν συμβούλων νὰ ἐφραγμέζωσιν
αὐτάς. Ἐν τῷ ὑψηλῷ ὅμως τούτῳ σταδίῳ ιστάμενοι,
ὅς μὴ πεπλωσιν εὗτοι ὑπὲρ τὰ ἴσκυρμένα. Ἡ ἀξίωσις
ὅτι ἔχομεν λογικὰς ἀποδείξεις ἐπὶ πάντων τῶν ἕργων
τῆς Πίστεως, ἐπιφέρει τὴν ἐπιχειρίαν τῶν δογματικῶν,
καὶ κατὰ φυσικὴν ἀντίδρασιν, χορηγεῖ ὅπλα εἰς τὴν ἀ-
πιστίαν. Ἡ περὸς τοῦ πιστοῦ κηρυττομένη ἀπόδειξις,
κρίνεται ἐλαττωματική, διότι ὑπάρχουσι καὶ μυστήρια
ὑπὲρ λόγων ὡς τὸ τῆς Ὑπερουσίου Τριάδος, τὸ τῆς Ἐν-
στακώσεως κλ., ἐντεῦθεν δὲ ὁ ἀντίθετος θριαμβεύει. Ἀ-
ποδεικνύων λογικῶς, σημαίνει ὑποβάλλω τι εἰς τοὺς νό-
μους τῆς ἀνάγκης. Ἀλλ' ὅτι ἐπιδέχεται τοιαύτην ἀπό-
δειξιν, ἀδύνατον νὰ ἔχῃ οὕτε ἀγάπην, οὔτε ἐλευθερίαν.
Εἰς τοῦτο κυρίως ἐνδικατρίθει διάλογος εὗτος, καὶ φρο-
νοῦμεν, διτὶ ἐπιτυγχάνει θαυμασίως. Τὴν Πίστιν δὲ τὴν
θεωρεῖ, ὡς ἀπόδροιαν τοῦ μυχοῦ τῆς συνιδήσεως, αἴ-
σθημα τῆς καρδίας, ἀνάτασιν τοῦ πνεύματος· ἐνὶ λόγῳ,
ὡς τὸ ὑπόλευκον φέγγος ἐπιλαμπούσης ἡμέρας, τὸ δ-
ποῖον εἰσδύνον ἐν καθαρῇ συνειδήσει καὶ συνοδευμένον
ὑπὲρ ἀγαθῆς προκιρέσεως, θὰ αὐξάνῃ δλίγον κατ' δλίγον,
ἔως οὐ φθάσῃ τὴν λαμπρότητα τῆς Μεταγένεσίας. Τὸν
αὐτὸν τρόπον συνιστᾶμεν καὶ ἡμεῖς, ὡς σωτήριον τῆς
Ορθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας κήρυγμα, ἵνα ἐμπνευσθῇ ἡ

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ

Μὴ γίνονται ἐπιστός, ἀλλὰ πιστός.—(Ιωάν. Κεφ.Κ'. σι.28.)
Ἄπιστος; οὐ Θωμᾶς; — Ἀπόστολος; δὲν πιστεύει την

ἀνάστασιν τοῦ Διδασκάλου του ; ἐκεῖνος δοτις ἐπὶ τρίχ
ἔτη ἔβλεπεν ἐιώπιον αὐτοῦ ἐπιτελούμενα τόσα θύμα-
τα, δυσπιστεῖ καὶ ἀμφιβάλλει περὶ τῆς παντοδυναμίας
τοῦ Κυρίου του ; — Θωμᾶ Ἀπόστολε, μακάριος Θωμᾶ, τ
ἀμφιβάλλεις; Τί δυσπιστεῖς; Ἐκ τοῦ ἴδιου δὲν τὸ ἡκουσικό
Οὐτως ἔχει, ἀδελ φοι Χριστιανο! — Μ' ὅλα τὰ θαύματα
μὲς ὅλας τὰς ἀποδείξεις τῆς θεότητός του, οὐ εἶδε, μὲς ὅλας
τὰς διδασκαλίας καὶ προφητείας ἦ; ἡκουσε καὶ περὶ αὐ-
τῆς τῆς ἀνασάσεως του, ὁ Θωμᾶς δὲν θέλει νὰ πιστεύσῃ
ἄν δὲν τὸν ἴδη μὲ τὰ ὅμματα αὐτοῦ, καὶ ἀν δὲν τὸ
ψυλλοφίσιον ἰδίαις χεροίν! — «Ἐάν μὴ ἴδω τὸν τύπον
τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὴν χειρά μου εἰς τὴν πλευράν
αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω». Δικαίως διὰ τοῦτο ὁ Δε-
σπότης τῶν ἀπάντων, ἀφοῦ συγκατετέθη νὰ ἵκανοποιη-
θῇ τὴν ἀδυναμίαν του, «Μὴ γίνου, τῷ λέγει μετ
αὐτοῦ ἐπιπλεκτικοῦ, μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός».
«Ἄλλ' ἀν μία τοιχύτη ἐπίπληξις ἔγινεν ἐναντίον
τῆς ἀπιστίας τοῦ Θωμᾶ, πέτον δικαιώς δύναται τὴν
σήμερον νὰ ἐπικαληθῇ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κυρίου
ἐναντίων ἑκείνων, εἰτιες εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Πίστεως
γεννώμενοι, καὶ μεταξὺ τῶν πιστῶν ἀνατρεφόμενοι
ὑπερήφρων τὸ μέτωπόν τους, ὡς ἀντάρται, ὑψοῦσι
καὶ τὴν Πίστιν ὡς ἐχθροὶ διὰ τῆς σοφιστείας προσβάλλοντες ; Οἱ υδερκεῖς, ὡς ἀλλοι μυθολογούμενοι, «Υλλο
πανθίπται, ὡς ἀλλοι Βρυάρεω, τυφλώττουσι πεισματε-
δῶς. Δὲν βλέπουσιν οὔτε τὸν ἥμικδον κόσμον, ἀπὸ τὴν
ἐλεεινὴν παραλυσίαν του σύσσωμον συσφιγγθέντα, οὔτε
τὸ θρησκευτικὸν πτώμα ἀπὸ τὸν δυσώδη τῆς εἰδωλο-
λατρείας τάφον ἀστραπηδὸν ἐξεγερθὲν, οὔτε τὴν πο-
λιτικὴν πάρδαλιν, τὸ θυριόγγωμαν τῆς φύσεως αὐθωρά
ἀποβλοῦσαν! — Δὲν βλέπουσι, τὰ ἥλιου φρεινότερα τα-
τα τῆς Πίστεως θαύματα, δὲν ἐνθυμοῦνται τὰ πάντα
μνημέους ἀνεξαλειπτότερα ταῦτα τῆς Παντοδυναμίας
αὐτῆς δείγματα! — Ἐάν, λέγουσι, δὲν ἰδωμεν δι-
τοῦ φωτὸς τοῦ λογικοῦ συμφωνοῦσαν τὴν Πίστιν, ἐ-
δὲν ψυλαφίσωμεν, ἐάν δὲν σταθμίσωμεν μὲ τὴν στά-
μην τοῦ νοός μας, ἐν ἔκαστον τῶν δογμάτων της, «
μὴ πιστεύσωμεν». Ἐνόσῳ δὲν βλέπομεν τὴν Πίστιν συμ-
φωνούσαν κατὰ πάντα μὲ τὸ λογικὸν, δὲν τὴν ἀποδέχομεθα. Ἐνόσῳ, ἵνα πιστεύσωμεν, δρείλομεν νὰ θυτι-
άσωμεν τὸ λογικὸν, δὲν πιστεύομεν «οὐ μὴ πιστεύσε-
μεν». Τὸ λογικὸν εἶναι ὁ Θεός μας, τὸ λογικὸν ὁ ὅδηγός
μας. Συγχωρήσατέ μοι, φίλαταί, πρὸς πανήγυριν τούλα-
χιστον τῆς Πίστεως καὶ πρὸς καταισχύνην τῆς ἀπ-
στολῆς, κατὰ μίμησιν τοῦ Σωτῆρος ἥμῶν καὶ Διδασκα-
λου, νὰ παραστήσω σήμερον τὴν Πίστιν ἐν δηλητῇ πρα-
τογενεῖ αὐτῆς καλλονῇ καὶ ἀγνείᾳ, καὶ νὰ ἀποδείξω ε-
τὸν ἀπιστον, ὅτι μακράν τοῦ νὰ ἔναι πραγματικὴ θ-
εῖα ἡ Πίστις, τούναντίον τυγχάνει οὐσιώδης φωτισμός
καὶ ἀληθής τοῦ λογικοῦ κρηπτικής.

Συγχωρήσατέ μοι, σᾶς παρακαλῶ, καθὼς πηρεκάλ
τούς πολεμού ἀπόσταλας, τὸ ἀπόλεμον παιδίον
Ἀντέστησαν χωρίσατέ μοι γὰρ χύσω ἐπὶ τοῦ βήματος τούτ
τῆς ἀλτηθεῖσας, την ἀπορρήτην τῶν πτωχῶν ἴδρωτων μο

τῆς κλίνεις τῆς συλλήψεώς του ψυχορραγοῦν τότε σᾶς ἀποβύθυνε, γωρίς νὰ ἐκφραγῇτε εἰς βροχὴς δικρύων καὶ βροντὰς ὁδυρμῶν! Ό 'Αβραάμ ὅμως ἔχει τὴν καρδίαν του στερεωμένην ἐπὶ πέτρας ἀστλεύου τοι καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῆς ἄμμου, καὶ διὰ τοῦτο, οὕτε ἐρωτήσεις τὸν συγκινοῦντιν, οὔτε ἄλλο τι.—Ἐμπρὸς λοιπὸν, 'Αβραάμ, ἐμπρὸς ἔρθασσις εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὅρους, ἔρθασσις εἰς τὸν ὠρισμένον τόπον. Θεέ μου! τί βλέπω; Ἕγὼ ἥδη τρέμω ἐκ τοῦ φόβου μου καὶ ἔξισταμαι πῶς μέλλει νὰ ἴων ἓνα πατέρα νὰ σφράξῃ τὸν υἱόν του! ἀλλ' αὐτός... Ω οὐρανία θά! Ω βραζίλισσα τῶν ἀρετῶν! Σὲ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ὑπακοὴν καὶ πίστιν, φωνῶ! Οποῖα θαύματα, ἕποις τεράστια κάμνεις, δταν ριζοῦλησης εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου! Τὸν κάμνεις ὑπεράνθρωπον, νικητὴν καὶ οὐδὲν τῶν ἀνικήτων νόμων τῆς φύσεως.—Ἴδετε, ἀδελφοί! σᾶς φρίνεται ὅτι ἔχει πατρικὸν αἴσθημα ὁ 'Αβραάμ;—Ἐκεῖνος τὸ ἡξέντρον ἔκεῖνος ἡξέντροις ποιὸν σκληρὸν πόλεμον δοκιμάζει μὲ τὴν ἴδιαν αὐτοῦ φιλοστοργίαν. 'Αλλ' ὅμως, ἴδετε τὸν μὲ πόσην ἀδιαφορίαν καὶ ψυχοράτητα δεσμεύει τὸ τέκνον του. Τὸ θέτει ἐπὶ τῶν ἔγγλων, ἐκβάλλει τὴν μάχηκρην, καὶ ἀνεγέρτεις αὐτὴν ὅπως θυσιάσῃ τὸ τέκνον του! Ω ὑποταγὴ ὑπεράνθρωπος τοῦ Ἰσαάκ! Ω ὑπομονὴ ὑπεράγγελος τοῦ 'Αβραάμ! Οποίας ταπείνωσις υἱοῦ! Οποῖον θάρρος πατρός! —'Αλλ' 'Αβραάμ! 'Αβραάμ! Βάλε τὸ ξεφός εἰς τὴν θήκην. Ό Θεός δοτις σὲ ἐπέρδεσταξες νὰ θυσιάσῃς τὸν υἱόν σου, δὲν εἶναι Θεός αἰμάτων! Φθάνει! ἐπίστρεψον μὲ εἰρήνην εἰς τὸν σίκνον σου καὶ τὸ τέκνον σου, τὸ ὅποιον, ὃσον ἐκ μέρους σου, εἶναι θυσιασμένον εἰς τὸν Θεόν, θέλει γίνει πατήρ πολλῶν ἔθνων, καὶ τὸ σπέρμα του θέλει πολλαπλασιασθῆ ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης. Φθάνει! —Μᾶς ἔδωκες τὸν ἀνεξάλειπτον καὶ αἰώνιον τύπον! μᾶς ἐξέθηκες τὴν λαμπρὰν εἰκόνα καὶ τοὺς πλουσίους τῆς Ηγετῶς καρπούς! —Ναὶ, ἀδελφοὶ δρόπιστοι! Ω θυσία τοῦ 'Αβραάμ εἶναι ὁ τύπος τῆς διὰ πίστεως σωτηρίξεως μας· Δάβε, λέγει εἰς ζειστον ἡ ἄνηγος τῆς θείας χάριτος φωνή, λάβε, τὸν υἱόν σου τὸν ἀγαπητὸν δὸν ἡγάπησες ἀτὸ λογικενδροπορεύθητι εἰς τὴν γῆν τὴν ὑψηλὴν τῆς Ηγετεως, καὶ ἀνένεγκε αὐτὸν ἐκεῖ εἰς δλοκαύτωσιν· Ἔγὼ, δὲ Θεός τῆς ὑπάρχειώς σου, Ἕγὼ, εἰς τοῦ ὅποιον τὴν δύναμιν δρεῖλεις πᾶν δι, τι ἔχεις, δὲν ἀπαιτῶ ἀπὸ σὲ ἄλλο ἢ νὰ ὑπακούσῃς εἰς τὴν προσταγὴν μου· καὶ ἐπάνω εἰς τὸν βωμὸν τῆς Πίστεως νὰ θυσίασῃς τὸ λογικὸν τὸ ὅποιον σοι ἔδωκε. Τὸ λογικὸν ἔκεινο, δι' οὗ γνωρίζεις δι, τι γνωρίζεις καὶ μανθάνεις δι, τι μανθάνεις. Τὸ λογικὸν ἔκεινο, ἀνευ τοῦ δρόπου δὲν διαφέρεις τῶν ἀλόγων ζώων. Αὐτὸ θυσίασσον δι' ἀγάπην μου καὶ μὴ φοβεῖσθαι, 'Εγὼ θέλω αὐξήσεις τὰς γνώσεις σου, ὡς τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης, θέλω πολλαπλασιάσεις τὰς ἰδέας σου, ὡς τὰς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ.—Εὐδχίμων, τρίς εὐδχίμων, δοτις δὲν διστάσει, δὲν ἀμφιβάλλεις εἰς τὰς ὑποσχέσεις τεύτας τοῦ πλουσιοδώρου Βραζιλέως. Μηκάριος, δοτις ὑπακούσῃ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀπολαύσῃ δικα φίνονται ἀνέλπιτα, καὶ ἂ τὸ

εράδειγμα τοῦ Ἀθράκμ, δστις, κατὰ τὸν Παῦλον; παρ' ἐλπίδα ἐπ' ἐλπίδι ἐπίστευσεν. — Ἀνθρωπε! ἐξεῖ-
ος δστις σὲ ἐπλασεύει τοῦ μηδενὸς, σὲ προσκαλεῖ ἐ-
εινος δστις θέλει γὰρ ὑπάρχεις, σὲ προστάζει. Ἐγέρθητι!
ἀνάβα εἰς τὸ συνεφοσκέπαστον ὅρος τῆς Πίστεως, καὶ
ἐξεῖ δλην τὴν ὑπακοὴν καὶ προσκίρεσιν, πρόσφερον δι' ἄγα-
στην του, τὴν θυσίαν τὴν δποίαν σοι ἀπειτεῖται. Ἀπόθεε
τὴν φιλαυτίαν καὶ τὴν ὑπεροφάνειαν, ὡς δούλους ἀ-
ρείους καὶ χαμερόπετος. Ἐγκατάλειψον πᾶν σαρκικὸν αἴ-
θημα, ὡς ἀρμόδιον μᾶλλον εἰς τὰ ζῶα παρὰ εἰς σέ. Θέσσ
πολ τὸ δάρος τοῦ ἔντονος τῆς ταπεινώσεως τὸ λογικόν
σου λάθε εἰς τὰς ζεισίας σου τὸ πῦρ τῆς θείας ἀγάπης.
τεριζώσται τὴν μάχαιραν τοῦ πνεύματος καὶ ἀνάβοθι τρέ-
ψων ἔκει δπου σὲ προσκαλεῖται Πατήρ τῶν φύτων καὶ δ
ιέδεις πάττας κτίσεως. Ἀνάβα γὰρ θυσιάσῃς τὸν ἀγαπητὸν
ίδιον σου, τὸ λογικόν. Ἔάν εἰς τὸν δρόμον σὲ ἐρωτήσῃ
τοι ἔχεις νὰ θυσιάσῃς, ἔάν καθ' ἐδόν σοι προβάλλει δι-
ταχμοὺς καὶ ἀμφιβολίας, θάρρει μὴ δειλιάσῃς ἀλλ' ἢ
ιδιον του Κυρίου σου μόνον ἀς ἀντιθοῇ εἰς τὰ διτά σου
εκεί ἀς πνίγει πάτσαν ἑτέρων. Ἡ ὑπακοὴ καὶ ἡ πρὸς τὸν
θεόν σου ἀγάπη, ἀς νικήσῃ πάτσαν ἄλλην. Ὁσῳ μᾶλλον
προσφιλές τυγχάνει σοι τὸ λογικόν, τόσῳ εὐπροσδεκτο-
τέρω θὰ είναις ἡ θυσία του. Ὁσῳ μᾶλλον πεφωτισμένον
καὶ ἀνεπτυγμένον, τόσῳ ἀξιοτιμοτέρα ἡ προσφορά του
τόσῳ μεγαλειτέρα ἡ ἴδική σου ἀντιμεσθία, τόσῳ περισ-
σότερας ἀκτῖνες γιώσεως καὶ φωτισμοῦ θέλουσιν ἀστρά-
κεις ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον τῆς Πίστεως! Δέτε του τώρα
καὶ χειράς καὶ πόδας—κατάστελον καὶ περιόριστε τὴν
ταχύτητα τῆς προσδόου του εἰς τοὺς διελογημένους, καὶ
τὴν δραστηριότητά του εἰς τὰς ἀντιλογίας. Ἐκβαλε τὴν
μάχαιραν καὶ... φθάνει!—Τόσῳ μόνον ἀπαιτεῖ παρά σου
τὸ θεός σου, τόσῳ μόνον ζητεῖ παρά σου δι Ηλάστης σου.
Οσον ἔκ μέρους σου, ἡ θυσία ἔγεινεν. Ἀλλ' δι Ποιητής
σου, δστις σοι ἔδωκε τὸ λογικόν, δὲν θέλει ἥδη γὰρ σὲ
εάμη ἄλογον διέτι αἱ βουλαὶ αὐτοῦ δὲν είναι «ἄπειρ-
αι βουλαὶ τῶν ἀνθρώπων». Τόσῳ μόνον ἀπήτει, διέτι
εις μόνην τὴν κλίμακα τῆς ταπεινώσεως καὶ ὑπακοῆς
δύναται τις νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ ὑψηλὸν τῆς ἐπιγνώσεως
καὶ ἀληθοῦς σοφίας ὅρος. Τόσῳ μόνον ἥντελησεν, δπως
εἰς ἀναγκάσῃ νὰ ἐνθυμηθῇς, δτι «πᾶν δώρημα τέλειον
τίναθεν ἔστι καταβήνον». Λάθε τὸν ἀρραβώνα τῆς μετ'
αὐτοῦ ἀγάπης. Ἡ ψώσε τώρα τοὺς ἀρθραλμούς σου ἀπὸ
τὸ ὑψηλὸν αὐτὸν ὅρος τῆς Πίστεως, εἰς τὸ δποίον ἀνέ-
βοντας καὶ ἔδει. Θεώρησον πρῶτον ὑψηλά. Ἰδε ἔκει, Μονάδα
την Τριάδη καὶ Τριάδα ἐν Μονάδι Παντούρην καὶ Παν-
τοκράτορα. Ἰδε, Ηττέρα ἀναρχον.—Μίδιν συνανάρχως
γεννώμενον.—Πνεύμα συνεζήνως ἐπ τοῦ Πατρὸς; ἐκπο-
νευόμενον. Ἰδε τὴν δεξιάν, ἡτις ἐκ τοῦ μηδενὸς τὰ πίν-
τα παρήγαγεν. Ἰδε θεάνθρωπον λυτρωτὴν καὶ σωτῆρό-
σου. Θεώρησε τώρα πρὸς ἀνατολάς, πξδες δυτιμάς, πρὸς
ἀρκτον, πρὸς μεταπολιαν. Ἰδε δποτεις ἀμοιβαὶ περιμένουσε-
τους, πιστούς, μεταξικάτον, καὶ δποτεις τιμωρίας τοὺς ἀπί-
τους, θεώρησε πρὸς ἀνατολάς, Βλέπεις τὴν λαμπρὰν ἱερίνην
οἰκοδομήν, ητις ὀμοδόνηται ἐπι τὴν τηλόν. Η οἰκοδομη
ἱερίνη είναι ἡ θρηματευτικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, είναι

δέ τύπος καὶ δύναμις τῆς ἡγετείας συνέπειας τοῦ θεοῦ τοῦ πατρὸς τοῦ Ιησοῦ Χριστοῦ· Εὐκλησίας του. Αἱ ζῆλαι ἐπειναι, ἐπὶ τῶν διποίων στριμότηται, εἰναι τὰ ἐπτά μυστήρια, τὰ δύο τὰ θέλεις εὑρεῖ διωρισμένα εἰς τὸ ἡλιόλευκο πρὸν ἔκεινον Βιβλίον, δύο δὲ βλέπεις ὑψωμέναν ἔκεινον ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀνοιξον τὸ Βιβλίον ἔκεινο καὶ θέλεις μάθει διτοιχοῖς στοιχείοις τοῦ Βιβλίου τὸν θεληματικὸν πόρον σωτηρίαν σου. Ἀνοιξον τὸ Βιβλίον ἔκεινο καὶ ἐρεύνησον τὸ θεληματικόν τοῦ Ποιητοῦ σου. Τὸ Βιβλίον ἔκεινο, εἰναι σαφὲς, εἰναι καθαρὸν, εἰναι τέλειον, μὴ φοβεῖσαι. Εάν δέ ποτε ἀμφιβάλλῃς ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν, πάλιν μὴ φοβεῖσαι. Βλέπεις τὸν πολυάριθμον ἔκεινον χορὸν τῶν ενθασμάτων Γερόντων, οἰτινες μὲ χεῖρας ὑψωμένας πρὸς τὸν οὐρανὸν ψάλλουσι καὶ ὑμνολογοῦσιν; Εἰς αὐτοὺς κατάφυγε καὶ θέλουσι σὲ διδάξεις τούτους; ἐρώτησον καὶ θέλουσι σοὶ εἴπει, πᾶν διτοιχοῖς στομάτος τῶν συγγραφέων του, ή καὶ τῶν δικαδόχων των κατὰ πνεύματος ηκουσαν. — Στρέψον νῦν τὸ βλέμμα σου πρὸς τὰ κάτω. — Λάζης τὸν σταυρὸν ἔκεινον, τὸν δόποιον ἀρνίον πρέσπων καὶ ἄκακον λαμβάνει ἐκ τοῦ νκοῦ νὰ σὲ φέρῃ. Κύψαν κατὰ γῆς καὶ προσκύνησον τὸ ταπεινὸν αὐτὸν ἀρνίον. Αὐτὸν εἰναι δύναμις τοῦ Θεοῦ, δὲ αἴρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου· δὲ μέσος δὲ ἀμωμοῦ δὲ τιθεὶς δι' ἡμᾶς ἐκών. Λάζης τώρα τὸν σταυρὸν τὸν δόποιον σοὶ δίδει, καὶ πρόσεξον κατὰ τὸ σὲ λέγει «Τούτῳ νίκα» δὲ νικῶν ποιήσω αὐτὸν στηλὸν ἐν τῷ νκῷ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ γράψω ἐπ' αὐτὸν τὸ σηνομα τοῦ Θεοῦ μου καὶ τὸ σηνομα μου τὸ κατινδύο.

Διὰ ποίαν αἰτίαν τὰ ζῶα ἀπὸ καταβολῆς κόσμου
ἔμειναν καὶ μένουσιν εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν, χωρὶς
νὰ προσδεύσωσι ποτὲ εἰς τίποτε, καὶ λωρὶς νὰ γίνωσι
ποτὲ τελείωτερα; — Καὶ διετί δὲνθρωπος, κατορθώνει νὰ
ἀνεκαλύπτῃ, καὶ ἀνεκαλύψει, δὲν λέγω τέχνας, ἀλλ'
ἐπιστήμας τοιαύτας, μὲ τὰς δυοῖς καταμετρητὰς τὰς κι-
νήσεις, προλέγει τὰ φυσικὰ, αἴτιολογεῖ τὰ διπλωσοῦν σπά-
νικ φρινόμενα καὶ αὐτῶν τῶν ἀπωτέρω ἀστέρων; —
Διότι, θέλει ἀποκριθῆ δὲ θεῖστης, σκοπεύων συγχρόνως
νὰ ἐλέγῃ καὶ τὸν ὑλιστὴν, διότι δὲνθρωπος ἔκτος τῶν
αἰσθητικῶν δργάνων τὰ δυοῖς ἔχει κοινὰ μὲ τὰ ζῶα,
ἔχει καὶ νοῦν καὶ λογικὸν, τὸ δυοῖον δὲν εὐχριστεῖται
εἰς τὴν μαρτυρίαν τῶν αἰσθήσεων, ἀλλ' ἔξετάζει καὶ
ἔρευνα πάντοτε διὰ νὰ πληροφορηθῇ μήπως τὸν ἀπ-
τῶσι τὰ αἰσθητήριά του. Δοκιμάζων δὲ καὶ ἔρευνῶν
περιστηρεῖ, διτὶ πάμπολλα ἀντικείμενα, ή ἄγνοες, ή ἔννοει
μὲ μεγάλην ἀτέλειαν. Ἀνακαλύπτων δὲ τὴν ἄγνοιάν
του ταύτην, προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀποβάλλῃ καὶ ίδού ή συν-
αίσθησις τῆς ἄγνοιας του ὑπῆρξε καὶ εἶναι τὸ πρῶτον
κέντρον τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν. "Οπου παύει νὰ ἐ-
νεργῇ ή αἰσθητικής, ἀρχίζει ή ἐπίγνωσις, ή ἔρευνα καὶ ή
περιέργεια τοῦ νοὸς τῶν ἀνθρώπων, ἐνῷ δῆλα ἐν γένει
τὰ λοιπὰ ζῶα, μὴ αἰσθηνόμενα τὴν ἄγνοιάν των, δὲν
ἡ προσοῦν ποτὲ νὰ τὴν ἀποτινάξωσιν, οὔτε νὰ ὑψωθῶσιν
ὑπερβολὴν βαθμοῦ, εἰς τὸν δυνατὸν τὰ προώρισε τὸ θέ-
λημα τῆς φύσεως. Τούτον τοῦτον δῆμοντας τῶν ἀπίστων

καὶ θεῖστῶν· Ἀλλ' ἐρωτῶ εὐτούς· Ὁ νοῦς ἔχει δῆμος ἡ ὅχλος;
εἶναι τι, τὸ δόποιον τὸ λογικὸν δὲν ἥμπορει ποτὲ νὰ
έννοησῃ, ἡ ὅχλος; ὑπάρχει φινιόμενόν τι, τὸ δόποιον δ
ἄνθρωπος, μὲ δὲν τὴν λογικότητά του, δὲν ἡμπορεῖ
ποτὲ νὰ δικαιολογήσῃ, ἡ ὅχλος; — Ἐν εὖ· οἱ εἶναι εἰλικρι-
νεῖς, ἀν δὲν θελήσωσι νὰ ὑποκρύψωσι τὴν ἑταίρεικήν
της συνειδήσεώς των φωνὴν, θὰ ἀπαντήσωσιν εἰς πάντα
ταῦτα καταφτικῶς· Τὸ λογικὸν λοιπὸν δὲν ἔχει δριτά,
ἀλλὰ τὰ πάντα ἔννοει, τὰ πάντα καταλαμβάνει, εἶναι
ἴκανον φῶς πρὸς δόμηγίαν τοῦ ἀνθρώπου. — Συνειθίζον εἰς
ἀρχαῖοι, μέσοι εἰς τοὺς τάφους, μαζῆ μὲ τὸ σῶμα ν
κρεμώσι καὶ ἔν τοφοῖς, τὸ δόποιον, ἀν ἀληθεύη, ἐν διῷ δ
τάφος ἔμενε κεκλεισμένος δὲν ἐσβύετο, ἀλλὰ τρεφόμε-
νον ἀπὸ τὰ παχύτατα ἐκείνα καὶ δυσαδη ἀπομα, καὶ
ἀπὸ τὴν πυκνοτάτην ἐκείνην ἀτμοσφαίρην ἔξπολούθει
νὰ καίηται. Μόλις δμως, ἡ δ τάφος ἡνοίγετο ἡ μὲ ἄλ-
λο τι μέσον ἥθελεν εἰσέλθει ἀπὸ καθερὸς, μόλις ἥθελεν
ἀλλάξει ἀτμοσφαίραν, εὐθὺς ἐσβύετο, τόσον ἀπειδεῖται
τις νὰ ἰδῃ, ὡς λέγουσιν, ἡ τὸν καπνόν του. — Μὲ τὸ
φῶς τοῦτο, δμοιαζεῖ τὸ φῶς τοῦ λογικοῦ σου, ὡς λο-
γικολάτρας θεῖστά! Σοὶ φέγγει, ὡς τούλαχιστον στο-
χάζεσαι, καὶ πολὺ σκοτεινὰ σοὶ φέγγει, ἐν διῷ περισ-
ρίζεται εἰς τὰ παχυλὰ ταῦτα τῆς γῆς ἀντικείμενα, ἐν
διῷ τρέφεται ἀπὸ τὴν θεωρίαν τῶν ὑλικῶν τούτων τῆς
ώσσεως ἀτέμων· καὶ διὰ τοῦτο σοὶ φάνεται διῇ ἡνας
ἴκανον νὰ σὲ ὁδηγήσῃ εἰς πᾶσαν γνῶσιν καὶ ἰδέν. —
Ἄστοι ὑψιπέται τῆς θεολογίας! Ὑπέρμαχοι τῆς Πίσε-
ως ἀδιάστειστοι! Σᾶς, τοὺς ἀπὸ ἀνατολῶν μέχρι δυτ-
ικῶν ἔξτραφαντας λαμπρούς· τῆς ἐκκλησίας φωτιστῶν,
φωνῶν. Σᾶς, τοὺς κατὰ τὸν Δ'. αἰώνα ἀνατείλαντας ἀ-
δύτους ἀστέρων, ἐπικαλοῦμαι! Ἐλθετε ποῦ εἰσθε Σεῖς
οἱ ἔμμεσοι τῶν υἱῶν τῆς βροντῆς μαθηταί; Ἐλθετε
ἀνοίξτε τὸν ὑπουράνιον τοῦτον λάκκον, καὶ κάμετε νὰ
κατέθῃ, ὡς δι' δπτασίες, ἀπρόσια τις ἀπὸ τὸν ὑπερκά-
σμιον ἀέρον τὸν δόποιον πνέετε! Ἐλθετε, δπως μὲ τὴν
θεολόγον γλώσσαν Σας, ὑψώτε τὴν διάνοιάν μας διέ-
γον ὑψηλότερον ἀπὸ τὸν δυσαδη τοῦτον τοῦ κόσμου
τάφον, καὶ μεταφέροτε ἡμᾶς ἐκεῖ, δπου «ἄρθκλιδος οὐκ
οἶδε, καὶ οὐκ ἤκουες, καὶ ἐπὶ κερδίνων ἀνθεύωπου
οὐκ ἀνέστη», διὰ νὰ ἰδῃ δ θεῖστής ἀν εὑρίσκει τὸ λο-
γικόν του δριτά ἡ ὅχλος διὰ νὰ ἰδῃ ἀν καίηται πλέον καὶ
τὸ φέγγη ὡς ἐτοιμόσθετος λύχνος τοῦ λογικοῦ του εἰς
τὴν ὑπερκάσμιον ἐκείνην αὔραν! Ἀλλὰ τὰ πτερά τῆς
δικνοιας μου δμοιαζούσι τὰ κέρινα ἐκείνα τοῦ Ἰκάρου,
καὶ μόλις κάμω νὰ πετάξω δλίγον ὑψηλά, λύνονται καὶ
πίπτω κάτω πλὴν ἂς ἴδωμεν μὴ καὶ ἐντὸς τοῦ τάφου
ἀκόμη, ἐντὸς τῶν δρίων τοῦ φυσικοῦ τούτου κόσμου,
δυνηθῶ νὰ σὲ κάμω νὰ δμοιογήσῃς διῇ τὸ λογικὸν δὲν
φθάνει εἰς ὅλα ἀλλ' εἶναι τινά, τὰ δόποια ὑπερβαίνουσι
τὴν δύναμιν του.

* Ας ἔξελθωμεν δημοῦ εἰς τὴν ἐσοχήν. — Βλέπεις τὸν γέροντα ἔκεινον γεωργὸν μὲ πόσην προσοχὴν στένει εἰς τὴν γῆν τὰ μικρά ἔκεινα ξύλα; Βίπε μοι, πῶς αὐτὰ ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ τρέφωνται ἀπὸ τὴν γῆν καὶ νὰ

γίνονται δένδρα ; Εἰπέ μοι, ποιὸν λόγον εὑρίσκεις δι-
ατί τὸ θνάτον φύσις διαφέρουσα χωμάτις ἀπὸ τὸ ἄλλο,
καὶ ἐκ τούτου νὰ γεννῶνται τόσα πολυάριθμα εἴδη δέν-
δρων ; Εἰπέ μοι, διὰ ποῖον λόγον ἡ γῆ ἔχει τὴν φυ-
γεννητικὴν ἑκείνην δύναμιν ; — Ἀλλὰ διατί νὰ σὲ φέρω
εἰς τὴν ἔρχοντα ; Εἰπέ μοι, διολογεῖς διὶς συνίστασαι ἀ-
πὸ σῶμα ὑλικὸν καὶ ἀπὸ λογικὸν τούλαχιστον ἄλλον ;
Διὰ τίνος δυνάμεως τὰ δύο ταῦτα, εἶναι τοσοῦτον
στενῶς συνδεδεμένα μεταξύ των ; — Τέλος πάντων, εἰπέ
μοι, διατί εἰς ὅλη ταῦτα μένεις ἄφωνος, διατί δὲν ἀ-
ποκρίνεσαι ; Διατί τὸ λογικὸν σου δὲν ἔχει λόγον ; —
Διάτοι δὲν ἡζεύρει τὸν νὰ σοὶ ὑπαγορεύσῃ . — Λοιπὸν, τὸ λο-
γικὸν σου ἔχει δριαί τὸ λογικὸν σου, ἔχει ἀδύναμίαν . Υ-
πάρχουσι πράγματα, ὑπάρχουσιν ἀλήθειαι τὰς διοίας
διὰ νὰ ἐνοήσωμεν χρειάζεται μία δύναμις ἀιώτερη τοῦ
λογικοῦ . Ἡ δύναμις αὕτη εἶναι ἡ Πίστις . Ἡ Πίστις,
ναι, εἶναι ἡ δύναμις ἑκείνη διὰ τῆς διοίας ἐννοεῖ τις
τὰ ὑπὲρ νοῦν καὶ καταλαμβάνει τὰ ὑπὲρ ἔννοιαν . Ἡ Πί-
στις ἔστιν ἐλπίζουμένων ὑπότασις, πραγμάτων ἐλεγχος
καὶ βλεπομένων . Καὶ καθὼς οὐ ἐννοεῖς καὶ ἔξετάζεις
τὰ δια τὰ ὑπερβολίνουσι τὰ δριαί τῶν αἰσθήσεων διὰ τοῦ
λογικοῦ, τοιουτοτρόπως ὁ πιστὸς ἐννοεῖ καὶ ἐρευνᾷ διὰ
τῆς Πίστεως, δια τὰ ὑπερβολίνοντα τὸ λογικὸν, εἶναι ἀπο-
λύτως ἀναγκαῖη πρᾶξις σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου . “Ωστε
ἴδου δι, τι σᾶς ὑπερσχέθην, ἀδελφοί, Ὁποια διαφορὰ ὑ-
πάρχει μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἀλόγου ζώου,
τοιαύτη ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ πιστοῦ καὶ ἀπίστου !

Αλλ' ίδωμεν καὶ τὰ ἀποτελέσματα.
Ἡ Πίστις, δὲν εἶναι ἄπιστε ή παντελής ἔξαλεψίς καὶ
παῦσις τῶν δινάμεων τοῦ λογικοῦ θυσία, ναὶ, ἀλλὰ θυ-
σία προκηρυτική θυσία, γενομένη ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ
αὐτεξουσίου εἰς δεῖγμα ὑποταγῆς. Εἶναι, διὰ νὰ δμιλή-
σω μὲ τὴν γλῶσσάν σου, θυσία ἀντικειμενική καὶ οὐχὶ
ὑποκειμενική. "Ωτε δὲ πιστὸς δὲν πάνει τοῦ νὰ ἔναι:
καὶ λογικός.—Αλλὰ τί λέγω; 'Ομοιάζει, ἀδελφοί, δ
ἄπιστος τὴν περοιμιώδη ἐκείνην ἔλεφον, η ὁποία ἐπει-
δὴ ἦτο τυφλὴ ἀπὸ τὸν ἔνα δρθαλμὸν, ἵστοχάσθη
διὰ νὰ ἔναι εἰς ἀσφάλειαν, νὰ περιπατῇ πάντοτε μὲ
τὸν τυφλὸν δρθαλμὸν κατὰ τὸ πέλαγος, καὶ μὲ τὸν
ὑγιαῖ κατὰ τὴν Ἑηράν, διὰ νὰ βλέπῃ τοὺς διαβείνοντας
κυνηγούς. Κατὰ τύχηνόμως περνοῦν διὰ θαλάσσης κυνηγοί,
τὴν ιτυπῶσι ἀπὸ τὸ μέρος τὸ δρπίον δὲν ἔθλεπε καὶ τὴν
φρενεύσουσι.—'Απαρχλάκτως καὶ δ ἄπιστος. Δὲν ἀποδέχε-
ται τὴν Πίστιν, ἀλλὰ τὰ πάντα μὲ τὸ λογικόν του
σταθμίζει, καταφρονῶν αὐτὴν ὡς φονέκ του λογικοῦ,
καθὼς λέγει, φοδούμενος μὴ φονευθῆ καὶ αὐτὸς καὶ
κατατάνηση ἄλογος, η φχνῆ ἀνόπτος.—Καλότυχε θε-
στά! μὲ δῆλην σου τὴν προφύλαξιν, θά πάθης τώρα δ, τι
δὲν ἐπιθυμεῖς; Θά πάθης τώρα ἐκείνο τὸ δρπίον φοβε-
σσαι, καὶ ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου εἰς τὸ δρπίον ἔχεις δ-
λον τὸ θάρρος σου —Δὲν πιστεύεις μήπως φανῆς ἄλογος;
Καὶ ἡμεῖς θέλομεν τώρα σοὶ ἀποδεῖξε δτι εἶσαι ἀνό-
τος δι' αὐτὴν μάλιστα τὴν ἀπιστίαν σου. Θέλομεν σοὶ
ἀποδεῖξε δτι δι' αὐτὸ τοῦτο, δ πιστὸς εἶναι πολὺ λο-

ικώτερος, σκέπτεται δοφράλέστερον καὶ φρονεῖ φιλο-
οφικώτερον ἀπὸ σέ.—"Ανοίξον ἐπὶ μίαν στιγμὴν τοὺς
σύφθαλμούς σου νὰ ἴδης εἰς ποῖον οἰκονόμον ἐμπιστεί-
σαι, εἰς ποῖον δῆμον καυχήσαι καὶ κομπορρημονεῖς!
Εἰς τὸ ἀνθρώπινον λογικὸν, τὸ δποῖον ἔμεινέ ποτε ἀνε-
άρτητος καὶ ἀνεπιρρέαστος κυβερνήτης τῆς θρησκείας
καὶ ήθικῆς σου καὶ εὐθὺς ἐγέμησε τὸν κόσμον μὲ βδε-
λυρὰ βδελυρῶν παθῶν εἰδωλῶν καὶ προσωποποιήσεων.
Ἐγ-
φωσεν εἰς ναὸν λατρείας τὰ αἰσχρότερα πάθην ἔθιστον
τοῦ τὰ φρικαλεώτερα ἐλαττώματα" ἔσυρεν δὲ ἀνοήτους
μιγχνάς τοὺς ὑψηλόνος διδασκάλους; τῆς Ἑλλάδος
καὶ τοῦ Λατίου καὶ εκλίνατε, τοῖς εἴπε, γόνῳ κάρψητε
τὸν αὐχένα· κύψητε κατὰ γῆς τὸ ὑπερήφρων μέτωπόν
τος, — καὶ δὲ Θεούς θυσιάσσατε—εἰς ἕνα Δία μοιχὸν καὶ
... εἰς ἔνα "Ἄρην αἱμοβόρον" εἰς μίαν "Ηραν ζηλότυπον"
εἰς ἔνα "Βερμῆν ἄρπαχα" εἰς μίαν "Ἀφροδίτην αἰσχρο-
τεῦθιν καὶ ἀγαλίνωτον"! — Εἰς τὸ ἀνθρώπινον λογικὸν
καυχῆσαι, τὸ δποῖον ὑπηγρέευσεν δὲ συγχωρημένα πράγ-
ματα, τὰ δποῖα οὔτε δ καιρός, οὔτε τὸ φόρμα τὸ δ-
ποῖον φέρω, οὔτε δ σερδός οὔτος τόκος, μοὶ συγχωροῦσιν γὰ
ζηναρέρω λεπτομερῆς! Καὶ τολμᾶς νὰ λέγῃς δὲι φο-
βεῖσαι μὴ φυῆς ἀλλογος; Καὶ τολμᾶς νὰ κράξῃς εἰς
τὸν δρόν τῆς συγκρίσεως τὸν πιστὸν; δ δποῖος μόλις
διὰ τῆς οὐρανού χάριτος κατέλαβε τὴν τυφλότητα
καὶ ἀπάτην τοῦ τυφλοῦ τούτου οἰκονόμου καὶ δῆμο-
γοῦ, καὶ εὐθὺς ἀφαιρέσας ἀπὸ αὐτὸν τὰς κυριωδεστέρας
κυριερχίας, τὸν καθυπέταξεν εἰς τὴν Πίστιν τὸν πιστὸν καὶ
τοσφελὴ τοῦτον φύλακα καὶ δῆμον, Εἰς τὴν Πίστιν,
τῆς δποίας η σάλπιγξ εἶδεν δὲι μόλις ἥχησε, καὶ βρον-
τώδης δικτρέζασα δόλας τὰς γωνίας τῆς γῆς, σεισμὸν
καὶ μετατρόπυμπον εἰς τὴν ἀλήθειαν ἀπανταχοῦ ἔφερε,
Σεισμὸν εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ κρημνίζουσα ἀποτεφρώ-
νει τὸν "Οσιριν καὶ Ἰτιν, τοὺς δαιμονιῶντας θεούς. Σει-
σμὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ τὰ θεμέλια κατεδαφίζει
τῆς "Ηρξ καὶ Ἀρτέμιδος τοὺς ἀνοσίους ναούς. Σει-
σμὸν εἰς τὴν Περσίαν καὶ ταράξασα σβέννει τὰς ασθέ-
τους ἐκείνας εἰς τιμὴν τοῦ "Ηλίου καιομένας πυράς. Σει-
σμὸν εἰς δῆλην τὴν Ἰταλίαν καὶ μὲ ταρχὴν κερχυνοῦ
τοὺς κεραυνοβόλους ἐκείνους θεούς; τοῦ Κεπιτιωλίου συ-
τρίβει. — Μὲ τὸν πιστὸν τολμᾶς νὰ συγκρίθῃς ἄφρων δὲ
πρὸς τὴν λογικότητα, διότι ἐμπιστεύεται, διότι ἀφίε-
ται εἰς τὴν δῆμον τῆς Πίστεως, τὴν δποίαν βλέπει νὰ
ἀφριτῷ ἀπὸ τὰς αἱμοχαρεῖς τῶν τυράννων χεῖρας τὸ
ιδηροῦν σκῆπτρον, καὶ νὰ τοὺς μεταβάλλῃ εἰς ἡγεμόνας
πτυτρικούς καὶ φιλοστόργους; Εἰπέ μοι, πότε δύνασαι νὰ
μοὶ ἀποδείξῃς, δὲι δ δῆμος εὗτος τὸν ἡπάτησεν η τὸν
ἀφῆκεν; Εἰπέ μοι καὶ σὺ, αὐτὸ τὸ λογικὸν διπέρ λα-
τρεύεις εἰς πᾶσας καὶ ποιας περιστάσεις τὸ εὑρίσκεις ἔ-
τοιμον καὶ ἀτρόμητον δῆμον; — Εἰς τὰς θλίψεις τὶ σὲ
μπαχορεύεις; — ἀπελπισίαν! Τὶ εἰς τὰς στενοχωρίας;
— αὐτοχειρισμόν! Τὶ εἰς τὸν θάγατον; — "Ηλίε φρίξον!"
Καὶ τίνος τῶν συνεταίρων σου τὸν θάνατον νὰ σει δι-
πενθυμήσω διὰ γὰ ίδης τὴν σαθερότητα τῶν ἀρχῶν σου;
Τὸν θάνατον τοῦ Διδερώτου, τοῦ Φίσσωνος; τὸν θάγατον

τοῦ Χίουμ, τὸν θάνατον τοῦ πατριάρχου Σου Βολταίρου; «Ιδε τον, πῶς κυλίεται μανιακὸς ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ως οὐκόλος Ἡρώδης αἴφνης ἐπληγώθη μὲ τὸ βέλος τοῦ θανάτου. » Ιδε, πῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φόβου καὶ τῆς ἀπελπισίας, ἀλληλοδιειδόχως βλασφημεῖ καὶ ἐπικαλεῖται εἰς τοῦ θούθειάν του τὸν Ἰησοῦν, τὸν Θεὸν τοῦ πιστοῦ! Ιδε, πῶς διώκει ως δλετήρας του τοὺς διαδούς του, «φύγετε φύγετε, φωνάζων. Σεῖς μὲ τὰς κολακείας σας μὲ ἐφέρατε εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην! Πνευματικὸν! Δυστυχῆ γέρων! Δυστυχῆ ἐφάμιλλε τοῦ ὄρεστου! » Ο Πνευματικὸς ἥλθεν, ἀλλ ἐκεῖνος εἰς τοὺς διαιδούς ξηνοίξας τὴν θύραν τῆς ἀβύσσου καὶ ἀπιστίας, δὲν θέλουσι νὰ ἀφήσωσι νὰ εἰσέλθῃ νὰ σὲ ἔκβαλλῃ! Φώναζε καὶ διδύρους ὑπαγεῖ εἰς τὸν ἄδην μὲ τὴν ἀπελπισίαν σου! Ιδοὺ δόδηγλαν, ίδοὺ παρηγορίαν τὴν ὁποίαν ἔδωκεν δικαλός οὐτοῦ οἰκονόμος, καὶ εἰς τὸν πρωτόκλητον τῶν νεωτέρων διπάδων του! Εἰς τοιοῦτον ὁδηγὸν ἄπιστε ἐμπιστεύεσαι καὶ εἰσαὶ φρόνημος, εἰσαὶ σώφρων καὶ λογικός; —Μεταχειρίσου ἥπη διαδέσποιας, τι δύνασαι, ρίψε εἰς διας περιπλοκὰ θέλεις τὸν πιστὸν καὶ θέλεις ίδει ἀνὴρ Πίστης δὲν ἔνα έτοιμη νὰ τὸν διδηγήσῃ. Τῷ ἀφριεῖ; τὰ ἀγαθά του, θησαυρός του εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν. Τὸν ἔχοριζες ἐπούλου καὶ εἰσαὶ τὸν κόσμον, ή πετρὶς αὐτοῦ εἶναι ἔκει. Εἰς δεσμὰ τὸ δεσμεύεις; ή συνείδησίς του, τὰ αἰσθήματά του, εἶναι δλαδεύθερα! Τὸ σῶμά του τέλος φονεύεις, ἀνάγνωσον τὴν ἐπιγραφὴν ἐκείνην, καὶ ίδε τὶ ἐκ τοῦ τάφου του σοὶ λέγει. «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καὶ ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰώνος. » Ἀνάγνωσον καὶ ταύτην καὶ ίδε δόσο θάρρος, δόσον μεγχλοφυχίαν δίδει η Πίστης του καὶ εἰσαὶ τὰ ἔπειρα κόκκελά του. «Ἐὰν καὶ πορευθῶ ἐν μέσοις σκιᾶς θνάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακὰ διτοις Σὺ μετ' ἔμοι εῖ—» Αχ θεῖστα! ἀπὸ τὸ πρότωπόν σου καταλαμβάνω, ὅτι μία μικρὰ ὑπεροψία σὲ κάμνει νὰ φάινοσαι ἀπειθήσαι, ἐνῷ ή καρδία σου κατεπείσθη περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς Ησίτεως. Κατεπείσθη καὶ ως ἐκ τῆς ἀνεπχρείας καὶ ἀλυνχρίας τοῦ λογικοῦ, καὶ ως ἐκ τῶν σωτηρίων τῆς Πτώσεως καρπῶν.—«Εγέρθητι λοιπὸν, ἀδελφὲ, μὴ ὑποκρίνεσαι. Πρόσκεπτον εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ποιητοῦ καὶ Θεοῦ σου, ψύχωσον τοὺς δρθαλμοὺς ἔκει καὶ λέγε. —Κύριε! ἔρχομαι εἰς τὴν γῆν καὶ οὐδὲν ἔχω ιδικὸν μου! Τὸ σῶμά μοι τὸ ἀπκιτεῖ διὰδυσώπητος Οάνκτος. Αἱ γνώσεις τοῦ νοό μου περιορίζονται μόνον εἰς τινὰ πρόσκειρα καὶ μαζί μὲ αὐτὰ θνήσκω. Τὰ πλούτη μου, τὰ ἀγαθά μου, ο φίλοι μου, αἱ ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς μου, παρέρχονται ώκαὶ ἔγω, καὶ ἀφκιροῦνται ἀπὸ ἐμοῦ, προτοῦ δὲ τοιοῦς να παρέλθω· ή δόξα μου, εἶναι καπνός, καὶ ή ζωή μου θληθεῖ ἐφήμερον ἄνθος· οὐδὲν ἔχουσιαζω, εἰμὴ τὴν θέλησιν τῆς ψυχῆς μου. Αὐτὴν λοιπὸν, ως ἐνέδρη χον καὶ ιδιόν μου, ως χρακτήρα τῆς ὄντοτητός μου πατρικῶν; Ζητεῖς; ἀπὸ τὸ πλάσμα Σου, διὰ νὰ φωτίσῃς καὶ τὸ ἀντίκειον στὴν πανύδρα. Καὶ ἔγω δικφορών ἀκόμη διστάζω νὰ σοὶ προσφέρω τὴν μόνην προσφοράν καὶ θείαν ξήτας Σου εἰπεῖν εὐάρεστον. Βλέπεις με, Ποιητέ μου! ίδούς θέλω μὲ τὴν γενέσθαι διὰ τῆς Πίστεως;

Σὺ δέ Θεράπευσον τὴν ἀσθένειαν τοῦ νοός μου διὰ τῆς
χάριτος, ὡστε φωτισθεὶς τὸν νοῦν διὰ τῶν οὐρανί-
ων αὐτῶν ἀκτίνων νὰ ἀνακράξω μετὰ χαρᾶς, ὡς ἄλλος
Θωμᾶς· «Ἄδη Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου.»

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΑΧΩΜΗΣ.

Ἐπὶ τῷ θνάτῳ τοῦ τιμίου ἐμπύρου καὶ ἀγαθοῦ συμπολίτου
ἡμῶν **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΠΑΧΩΜΗ**, οὕτως τὴν κηδείαν ἀ-
πειρον πλῆθος παρηκελούθησε μεκαρίζον τὴν μνήμην αὐτοῦ,
τρεῖς τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν ἐπ' ἑκκλησίας Ἐρήμησαν εὐγλώττως
αὐτόν· δημοσιεύομεν δὲ τὸν τελευταῖον ὑπὸ τοῦ κ. Σπυρί-
δωνος Χ. Ραφτάνη ἐκφωνηθέντα λόγον, ἀπεικονίζοντες ἐν ὅλῃ-
γοις τὰς ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος. Σ. τ. Δ.

‘Ο στρόβιλος τοῦ ἐπικήρου καὶ φρούδου τούτου κό-
σμου συναπήγαγε καὶ σὲ, φίλε καὶ ἀδελφὲ Κωνσταντῖνε,
εἰς τὸ πεπονιμένον τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τέσμα.

Περὶ τὸν νεκρὸν σου κατηφεῖ; ἴσχαμεθα, ἀναλογοῦ δύμενοι
ἐν ταύτῃ τῇ ιερῷ στιγμῇ, τούς καρπούς τῶν ἐπὶ γῆς
ἀγώνων τοῦ ἀνθρώπου μακριστός δὲ ὁ ἀγωνισάμενος
τὸν καλὸν ἀγώνα, ἐφ' ὧ τὸ ἀγαθὰ τοῦ οὐρανοῦ κληρο-
νομήσει.

Σὺ, ἀδελφὲ Κωνσταντῖνε, προσεταιρισάμενος ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἑκείνῃ ἐταιρίᾳ, ἵτις κήρυγμα ἔχει τὴν πρὸς τὸν Θεόν καὶ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, ἀρκούντως εἰδιδάχθης πῶς δεῖ πάντας ποιεῖτε σεθιμαί πρὸς ἀλλήλους;

Tὰ καθήκοντα ταῦτα, ὡς ἄνθρωπος, ἐξεπλήρωτας· διὸ οἱ μακαρισμοὶ καὶ αἱ εὐλογίαι τῶν συμπολιτῶν σου καὶ πέρον τοῦ τάφου σὲ συνοδεύουσιν.

Νῦν δὲ ἡμεῖς ἐπὶ τοῦ φερέτρου σου ἀποτυποῦμεν τὸν τελευταῖον ἀσπεχομόν, ἀπευθύνομεν τὸ ὕστατον χάρις, ἄτινα εἰσίν ὁ μόνος δρραχβών, οὐν θυητοὶ πρὸς τεθνεῖτα δίδουσιν ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τῆς καλῆς συγκατήσεως; ἐν τῇ μετὰ θάνατον ζωῇ.

·¹Η δὲ ἐπὶ τοῦ τάφου σου ἐναποτεθησομένη πριγερά
πλὰκ θέλει διὰ παντὸς ὑπενθυμίζει ἡμῖν δτι ὑπ' αὐτὴν
κεῖται μνήμη ἐνχάρετου πολίτου, μηδόλως ἐκ τῶν προ-
σκαίρεων ἀγαθῶν ἐπισκοτισθέντος.

Γαίαν ἔχοις ἐλαφρὸν, ἀξιομεγάριζε Κωνσταντῖνος

ПОИКИЛ

— ΕΥΤΥΧΗΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Κατὰ τὴν τελευταίαν ἔδομαδά τῶν ἀποκρέω, Κυρία τις δίδουσα ἑσπερίδα, ἔσχε τὴν καλωσύνην νὰ τιμήσῃ καὶ ἐμὲ προσκαλοῦσά με εἰς τὴν χροποίαν ἐκείνην ὃπ' αὐτῇ διδομένην ἕστην.

Οι δρθαλμοί μου έθηκαν δύπλα του κάλλους; τῶν
έκει παρευρισκομένων δεσποινίδων, ότε τὸ πρώτον εἰσῆλ-
θον ἐν τῇ αἰθοδοσῃ. 'Ενδιμίζε τις δτι αἱ Χάριτες εἶχον
κατέλθει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, δπως παρασταθῆσιν ἐν τῇ
τερπνῇ ἔκεινῃ συναθροίσει. 'Εξετάζων λοιπὸν μετὰ προ-
σοχῆς τὰς χριέσσος, ἔκεινας νεάνιδχς, αἴτινες διεφίλο-

νείκουν τὴν ὡρχιστηκή, ἐφιλοτιμήθην νὰ εὔρω τὴν πράγματι ὡρχιστέραν, καὶ οὐ-ω νὰ λύσω, ὡς ὁ Πάρις, τὸ ζήτημα αὐτῶν. Εὗρον αὐτήν. Οἱ ὄφθαλμοι μου ἐστηρίζθησαν ἐπὶ δεκαεξάετοῦ; νεάνιδος λευκὰ ἐνδεδυμένες, ἢν τινα κάλλιστα θὰ ηδύνατό τις νὰ ἔκλαδῃ ὡς τὴν Ἀφροδίτην ἐάν ἡ περικοσμοῦσα τὴν ὡρχίαν της κεφαλὴν καστανόχρους; κόμη ἀντικαθίστατο ὑπὸ ξανθοχρόου.

Οἱ μέλανες ὄφθαλμοι τῆς πλήρεις γλυκύτητος ἐμέθυσον τὸν ὑπὸ αὐτῆς προσβλεπόμενον. "Ἐτυχον καὶ ἦγε μεταξὺ ἑκείνων. Ἐμεθύσθην. Μὴ ἔχων πλέον συναίσθησιν ἐμαυτοῦ παρειάλεται τὴν χρίσεσσαν θυγατέρα τῆς εὐγενοῦς οἰκοδεσποίνης; ὅπως μὲ παρουσιάσῃ εἰς τὴν γονείαν ἑκείνην.

Μηχανικῶς πως ἐκθέσθην πλεῖστον αὐτῆς καὶ ἡρχισχυσ συνομιλῶν. Ὄποις γλυκύτης, ὅποις μελωδία τῆς φωνῆς. Ἀκούων τις αὐτὴν λαλοῦσταν θὰ περιεφρόνει τὴν ὡρχιστέραν Sonata τοῦ Beethoven ἢ τοῦ Medelson.

"Ο φίλος μου κ. Γ... καθήσας περὰ τῷ κυμβάλῳ ἥρχισε κυμβάλιζων ὡρχίον στρόβυλον. Ἐκάλεσσα αὐτὴν εἰς χρόνον, αὐτὴ δὲ διὰ πτιδικῆς ὅλως ἀφελεῖας δεχθεῖσα τὴν πρόσκλησίν μου μολ ἔτεινε τὴν χεῖρα. Ἐψυχε αὐτὴν. Ἀλλὰ συνάμα τίκουσα τὴν καρδίαν μου πάλλουσαν, Ἡρώμην. Ἡρώμην μανιωδῶς. Μεθυσθεὶς δὲ ἔτι περισσότερον, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἀφ ἑτέρου δὲ ὑπὸ τῶν μελωδιῶν ρθόγγων τῆς μουσικῆς, ἐπρόφερε τὴν λέξιν «Σὲ ἀγχπῶ.» Ή νεᾶνις ἐσιώπησεν. Ἡγάπων καὶ ἀντηγχπώμντην ἐξχοιλουθῶ νὰ ἀγχπῶ, πλὴν ἀγνοῶ ἀν καὶ αὐτὴν ἐξχοιλουθεῖ νὰ αἰσθάνηται τὸ αὐτό.

'Αθήνησι 17 Φεβρουαρίου 1877.

I. P.

Ο ΙΕΡΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΡΟΥΜΕΛΙΩΤΗΣ

Τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐλειτούργησεν ἐν τῇ Μητροπόλει ἡμῶν δι πρὸ τινων ἡμερῶν ἐκ Κερκύρας ἀφιχθεὶς αἰδέσιμος ιερεὺς Γεώργιος Ρουμελιώτης. Πανηγυρικωτάτη ἐγένετο ἡ ιερουργία, καὶ ἀπασχ ἡ μεγάλη συρροὴ εὐηρεστήθη εἰς τὸ μελωδικὸν καὶ τὴν ιεροπραξίαν. Ἐπὶ δεκακοκταετίαν δι συμπολίτης οὗτος διέπρεψεν ὡς μελωδός ἐν Βενετίᾳ καὶ ὡς ιερουργός ἐν Βάδεν τῆς Γερμανίας. Ἐτυχε σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης παρ' ἀπάντων τῶν Ὁρθοδόξων τῶν ἐκκλησιαζομένων ἐν τοῖς ντοῖς ἑκείνοις. Ἐτιμήθη μὲ Λάτοκρατορικὰ παράσημα καὶ δι Πατριάρχης Σωφρόνιος; περιέβαλεν αὐτὸν μὲ τὸν ἐκκλησιαστικὸν βιθύνον τοῦ Μεγάλου Οίκουνδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου. Ἀπαντεῖς δὲ οἱ περιφανεῖς ἀλλογενεῖς τῆς Βύρωπης ὡς καὶ αὐτὴν ἡ Βεσιλίσσα Βικτωρία ἡγιώσαν διμιλίχες ἐπισκεπτόμενοι τὸν ἐν Βάδεν ἀνταλικορθόδοξον ναὸν τοῦ Μολδαΐδου Πρίγκηπος Στούρζ. Βιγόμεθα τὸ καλὸν κατευδίων αὐτῷ ἐπιστρέφοντι τοῖς Κέρκυραν, ὅπου ἀγχπάται παρ' ἀπάντων τῶν ἀκειφέρμονικῶν. Ἐλπίζομεν δὲ νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν διαμονὴν ἐν τῇ τατροδίᾳ αὐτοῦ ὅπως οἱ συμπολίτεις του ἀπολαύσωμεν τῶν καλῶν προτεργμάτων αὐτοῦ. II. X.

ΠΩΣ ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΠΠΟΣ ΕΑΥΤΟΥ.

Γυνὴ χήρα καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἐγνωμοσύνησαν μετὰ ἀνδρὸς χήρου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. 'Ο θεός Ἐρρίφηθη μεταξὺ αὐτῶν καὶ συνῆψε διὰ γάμου τὴν χήρα μετὰ τοῦ υἱοῦ καὶ τὸν πατέρα μετὰ τῆς κόρης. Οὕτω δὲ ἡ χήρα ἐγένετο μήτηρ τοῦ πατρὸς τοῦ ἀνδρὸς της, ἐπομένως μάρμη τοῦ ἀνδρός της. 'Εκ τοῦ γάμου αὐτοῦ ἐγένενθη τέκνον τοῦ δρόπουλου ἡ μήτηρ τοῦ πατρὸς της, προμμάτι μητρός της πατρὸς της. Επομένως μάρμη τοῦ πατρὸς της τοῦ δρόπουλου ἡ μήτηρ της, προμμάτι μητρός της πατρὸς της.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ ΚΟΡΑΣΙΟ

Κοράσιο μου ἔντολυτο, 'ς τοῦ δρόμους ποῦ διαβάνεις, Μέτι τοῦ χειμῶνα τὴν καρδίλη. ἔτσι εὔμορφο, τί θές; Πέτι μου, νὰ ζητῇ ἡ μανοῦλα σου, μονάχο ποῦ παγένεις Μ' αὐτό σου τὸ παράπονο; ποτὸν ἔχασες καὶ κλαῖς;

Πιές Παναγῆ; τὰ λούλουδα ποῦ ἔχεις οὐδὲ γαρίσης, Κ' ἔτσι εὔμορφα τὰ μάκεψες καλὴ νὰ τῆς τὰ πάζι; Ξυπόλυτο μές τὰ νερά καὶ ἀι, ζωῶ; ἀρρωστήσῃς, Δὲ θὰ τρομάξῃ ἡ μάννα σου, ή μάννα π' ἀγαπής;

Πέτι μου, κ' ἔμε, κοράσι μου, γιατὶ κλαῖς καὶ λυπάσῃς, Πώλης δυὸς ρόδα μάγουλα, καὶ πρόσωπο μοσκιάς; Μήντι εἶν' ἡ αὐγοῦλα ἡ μάννα σου; τ' ἀστέρια μὴ θυμάσσαι; Καὶ ὁ οὐρανός Πατέρας σου μὴν ήταν ποῦ κυντάζει;

Τὰ μάτια τὰ γλυκόχρωμα γιατὶ μοῦ χαμηλώνης, Κ' ἔτσι γλυκά τὸ πρόσωπο μοῦ κρύσσεις, ὑπροπάλη; Γιατὶ δὲν μὲν πορνένεται; γιατὶ δὲν μὲν σιμώνεις; Περὶ κλαύσμένα στέκεσται ἐμπρός μοῦ σιωπῆλη;

—Τι νὰ σοῦ εἰπῇ, διαβάτη μου, κοράσι πονεμένο, Ποῦ δὲ τὰ βλέφαρον ἔνοιξε νὰ ιδῃ τὸν οὐρανό, Νύχια βαθεὶά τὸ πλάκωσε κ' ἔμεινε ἀπελπισμένο, Νές τῆς ζωῆς τὸ πέλαγο, παγέρημι, ὁρφανό;

Τι νὰ σοῦ εἰπῇ, διαβάτη μου, τὸ σφαλισμένο στόμα, Τὰ μάτια πῶς ν' ἀφ' σουνε τὴ γῆ η τὸν οὐρανό, Εἴν' ὁ οὐρανός ἡ ἐλπίδα μας καὶ φίλος μας τὸ γῆμα, Πατέρα αὐτὰ καὶ μάννα του γνωρίζει τ' ἀρφανό.—

—Κοράσιο μου ἔντολυτο, τοῦ δρόμους ἐν διαβάνεις, Μ' αὐτό σου τὸ παράπονο τὸ ἀνθητικό σου νὰ πουλήσῃ, Εἴν' ὁ οὐρανός δὲ δρόμος σου, δὲ δρόμος ποῦ παγένεις, Καὶ αὐτό γιά σὲ εὐλογήθηκε τὸ χῶμα διόση πατήσῃ.—
Φεβρουαρίου 21, 1877.

Δ. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Διὰ τοῦ παρόντος φυλλαδίου, ὅπερ πύξήσαιμεν κατὰ ὀκτώ σελίδας χάριν τῶν φιλομούσων ἡμῶν συνδρομητῶν, συμπληροῦται τὸ Β', ἔτος τῆς Κορίνθης. Ἐν τῷ ἀμέσως ἐπομένῳ φυλλαδίῳ τοῦ Γ'. ἔτους, σὺν τοῖς ἀλλοῖς, θέλομεν δημοσίευσει τόδιον συνέδεστον καὶ περισπούδατον ἐπικήδειον λόγον τοῦ ἀοιδίμου Σπυρίδου Βύρωνος, ἐπ' εἰς τατριάρχου τῶν φιλελήνων λόρδου Βύρωνος, ἀπαγγελθέντα εἰς Μεσολογγίων τῷ 1824· ὡς ἐπίσης καὶ περιπλανατοῦ, φιλορρήσιον, πατέρα τετελέσθεις γυναικός μητρότητος τοῦ Ελληνοφιλοτέχνου Ν. Κογυελάκη.

ΙΑΙΚΟΒΑΤΙΟΝ
ΜΟΥΣΙΚΟ ΑΝΘΟΥΡΙΟΝ